

Vesilahden seurakunta

JOULULEHTI

2020

Tässä lehdessä

JOULUN OVELLA/Harri Henttinen.....	3-5	JOULUKAHVIT YSTÄVÄLLE/Ari Ruokola	19
JOULUTUNNELMAA ETSIMÄSSÄ/Anneli Kesola.....	6	MUISTOJEN JOULU/Pekka Iivonen.....	20-21
KORONA KUOLEE JA USKO VOITTAA/Valto Sorva.....	7	JOULUEVANKELIUMI SUOMEKSI/Leila Riitaoja....	22-23
JOULUN (T)AIKAA/Riitta Vatanen.....	8-9	MIETTEITÄ JOULUA ODOTELLESSA/ Seppo Parkkila	24-25
SYDÄMENI JA SINÄ/Ari Ruokola.....	9	ADVENTTIKALENTERI.....	26
PYHYTTÄ ETSIMÄSSÄ/Varpu Miettunen.....	10-11	JOULUJÄNIS!/Juhani Reinikka.....	27
JOULURUNOJA/Johanna Raunio.....	10-11	VÄLÄHDYKSIÄ KIRJASTON VUODESTA	28-29
OIVA PALOHEIMON KIRJASTOKOTI/Pirjo Hakuni....	12-13	”LAPSI EI JOUDU HUKKAAN”/Pentti Räikkä.....	29
JOULURUNO/Oiva Paloheimo.....	13	ME VOIMME MUUTTA MAAILMAA!/Tapani Pietilä....	30
MUISTOJA PAPPILAN MÄELTÄ/Elina Paloheimo	14	VALKO-VENÄJÄN SUOMALAISET	31
RUNO/Johanna Raunio.....	15	YHTENÄISKOULUN JOULUNTOIVOTUS	31
JOULUN SANOMAA/Heikki Eronen.....	16	JAPANIN LÄHETIT/Päivi ja Martti Poukka	32-33
KIRVES VESILAHDEN KIRKKOA TEHDESSÄ/M.Ä.	17	VALOKUVIA JA PIIRROKSIA	34-37
SUOJELUSENKELI/Lauri Ruokola.....	17	NARVAN JOULUTORI.....	38
HAHMOSI JOULUYÖSSÄ/Ari Ruokola.....	18	JOULULEHDEN TUKIJAT	39
PERHEEMME JOULUPERINTEITÄ/Eija Nurmi	18-19		

Kiitämme kuluneesta vuodesta.

**Hyvää Joulua
ja Siunausta
Uuteen Vuoteen!**

**VESILAHDEN
SEURAKUNTA**

- arjessa ja pyhässä -

KIRKKOHERRANVIRASTO

Pappilantie 1, 37470 Vesilahti

040 804 9108

vesilahden.kirkkoherranvirasto@evl.fi

Joululehti 2020

PÄÄTOIMITTAJA: Harri Henttinen

KANSIKUVA: Saara Kovero

JULKAISIJA: Vesilahden seurakunta

ULKOASU: Armi Lylykangas ja Tarja Kovero

PAINOPIIKKA: Oy Unitedprint.com Finland Ltd.

PAINOS: 3.000 kpl

JAKELU: Vesilahden seurakunta

KUVA: INKA VALTAMO

*Valoisaa Joulunaikaa Sinulle ja Läheisillesi. Kiitos kuluneesta vuodesta 2020.
Siunausta ja Arkipäiväenkeleitä Elämääsi myös vuodelle 2021.*

Jouluterveisin KirkkoHarri

Joulun ovella

Viime vuonna 2019 kesällä Vesilahdessa löytyi aarre. Se aarre oli ollut kirkon vieressä olevassa kivisakastissa jo ainakin sen ajan kun minä olen Vesilahdessa ollut – pidempäänkin.

Kyse on 330 vuotta vanhasta taideteoksesta, Elisabet Berg-Svarthafran hautajaisrunosta, jonka yliopistomies Ilkka Mäkinen löysi eräänä kauniina kesäiltana kivisakasti-hartauden siivittämänä kivisakastin seinältä rivissä viimeisenä.

Minä en ollut koskaan tuohon taideteokseen huomiota kiinnittänyt. Mielenkiinnolla olin kyllä tutkinut vieressä olevia suurruhtinaiden päiväkäskyjä, koska niiden kehyksetkin olivat mielestäni kauniita. Mutta että tuo nurkassa oleva rumilus ja vielä korvaamaton aarre... Vesilahden seurakunnan historiallinen helmi. En kyllä aluksi uskonut Ilkan kommentteja, mutta viisaampiani totellen vein rumiluksen pappilan holviin talteen. Nyt tuo taideteos on konservoitavana ja kunnostettavana ja kiitos Ilkka Mäkisen ja Riikka Pirosen, me saamme jossakin vaiheessa ihastella sitä kunnostettuna täällä Vesilahdessa ja kuulla sen mielenkiintoisen elämäntarinan.

Aarre voi siis olla lähempänä kuin ajattelempaamme, ja se voi olla osa arkipäivästä elämänmenoamme. Joulukirjoitukseni ylläoleva kuva on tuon Vesilahden vanhimman rakennuksen eli kivisakastin kaunis kaariovi. Minua on aina viehättänyt kaariovet ja holvikaaret. Niissä on jotakin salaperäistä eli

hienosti sanottuna mystistä. Tätä tunnetta vahvasti kokemus tämän vuoden 2020 kesältä.

Kuten olette varmaan huomanneet, on kirkko ja kellotapuli saaneet vierelleen upean toffeen- tai peuran- tai "rätikkälooran" -värisen siunauskappelin. Siunauskappelirakennus itsessään on toki 1800-luvun lopulta, mutta tänä kesänä sen julkisivu kunnostettiin Jarkko Pakaslahden ja Tarmo Marjamäen ammattitaidolla. Jarkon voimavaroina oli reippaita ja osaavia nuoria ihmisiä. Kiitos heille kaikille todella upeasta tuloksesta. Nyt meillä on upea "pyhä kolminaisuus": Kirkko-Kellotapuli-Siunauskappeli ja sitten vielä bonuksena tuo ikaikainen kivisakasti.

Minua kosketti syvältä, kun Jarkko totesi, että he kokivat olevansa "Taivaanportin maalareita", kun he kunnostivat siunauskappelia.

Jatkuu seuraavalla aukeamalla.

Kappelin toisella puolella lukee nyt ”Kaikk kaataa tempaa kuolema” ja toisella puolella on Jeesuksen omat sanat ”Minä olen ylösnousemus ja elämä”. Välissä on ”taivaanportti” eli siunauskappeli, jonka kaareissa loistaa valoristi eli tyhjä risti: ylösnousemuksen merkki! Tuon valoristin alta ja kautta me kuljemme Jumalan valomaailmaan jokainen aikanaan. Kuolema ei olekaan enää viholisista viimeinen tai ihmisenä olemisen takaseinä tai kaiken loppu ja tyhjiys. Kuoleman takana ei ole pimeyttä vaan valoa, Jumalan valomaailma. Siitä tähän joulussakin on kyse.

Tärkeintä ei olekaan tietää, koska Jeesus, Vapahtajamme syntyi. Tärkeintä meille on se, että Hän syntyi!

Nyt olemme sanoneet hyvästit kesälle ja elämää luovalle auringonvalolle. Mutta uutta valoa kohti olemme kulkemassa adventin ja joulun kautta ja läpi. Adventtihan aloittaa uuden kirkkovuoden ja joulusaattelee pyhineen meidät uuteen kalenterivuoteen ja kevään odotukseen. Pimeys on todella voitettu ja viimeinen sana on Valolla.

Jouluenkelin sanoma on tänäkin vuonna meille: *”...Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra”* (Luuk. 2: 10-11).

Ja sitten vielä profeetta Jesajan sanoin:

”Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus” (Jes. 9:1).

Ensimmäisenä jouluna Jumala rakensi maailmaan taivaanportin, jonka kautta käydään Jumalan luokse Valoon. Se ovi ei ole lukossa koskaan eikä sitä suljeta kenkään ihmisen edestä. Kaikki ovat odotettuja ja tervetulleita. Me ihmiset laitamme toisillemme rajoituksia ja kynnyksiä, mutta Jumalan luokse tie on esteetön. Siksi voisikin sanoa, että pääsiäisen ilosanoma on avain joulun oveen. Joulun sanomaa ei voi ymmärtää, jos ei ole ensin kuullut pääsiäisen ilosanomaa. Pääsiäisenäkin enkeli sai julistaa pimeyden keskellä valon sanomaa:

Älä pelkää! Ja lisäksi Raamatusta löytyy turvalliset sanat: *”...eivätkä mitkään voimat... voi erottaa mei-*

tä Jumalan rakkaudesta...”

(Room. 8:38-39).

Joulun ovi avataan pääsiäisen avaimella.

Toivon Sinulle, että elämäsi varjojen ja myllerrysten keskelläkään et kadottaisi luottamusta ja uskoa si elämään ja siihen, että aina pimeyden ja hämärän jälkeen tulee valoa. Valo on maailmankaikkeuden mahdollin voima ja se oli läsnä silloinkin, kun maailmankaikkeus sai alkunsa tai oikeastaan – Valosta kaikki syntyi! Luomiskertomuksessa sanotaan: *”Jumala sanoi: Tulkoon valo! ja valo tuli”*. Tiedemie-

hetkin puhuvat kaikkeuden alussa tapahtuneesta valopurkauksesta, suuresta alkuräjähdyksestä. Joulun on valon juhla synkimmän pimeyden keskellä. Ihmiskunta on aina halunnut juhlaa valon ilmestymistä. Valoa on pidetty aina lähes jumalallisena ilmentyksenä.

Jeesuksen syntymän tarkkaa ajankohtaa ei tiedetä. Jeesuksen syntymäjuhlaa alettiin viettää joulukuun 25. päivänä 300-luvun alkupuolella, kun kristinuskosta tuli Rooman valtakunnassa valtionuskonto. Paavi Liberius määräsi v. 354 joulukuun 25. päivän Jeesuksen syntymäjuhlaaksi. Tuolloin paavi alkoi pitää messua, josta juontuu sana Christmas (Kristuksen messu), joka on tuttu meille englannin kielestä ja tarkoittaa siis joulua. Joulun syrjäytti useita ei-kristillisiä juhlia. Talvipäivän seisauksen hetki on ollut monissa kulttuureissa tärkeä juhla. Rooman valtakunnan alueella vietettiin Saturnalia-juhlaa meluisin menoin ja Voittamattoman auringon juhlaa juuri tuolloin 25. joulukuuta. Näissä juhlissa lahjoilla oli suuri merkitys. Tärkeintä ei olekaan tietää, koska Jeesus, Vapahtajamme syntyi. Tärkeintä meille on se, että Hän syntyi! Useimmiten historiankirjoissa pidetään tärkeänä ilmoittaa merkkihenkilön syntymä- ja kuolinaika, mutta Jeesuksen kohdalla oli toisin.

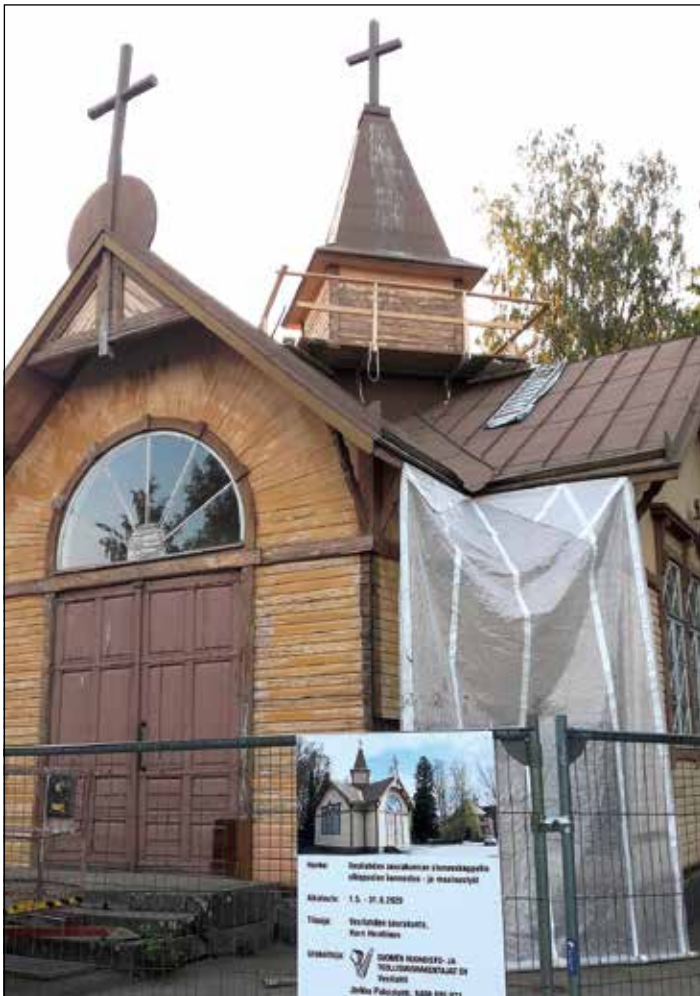
Jeesus ei jäänyt historian vangiksi ja yhdeksi menneisyyden hämärään jääneeksi henkilöhaamoksi. Jeesuksen syntymä, elämä, kuolema ja ylösnousemus ovat historiallisina tapahtumina samalla

jotakin sellaista, joka nousee historian yläpuolelle. Jeesuksen tuleminen ihmiseksi antoi ihmiselämälle suunnan ja tarkoituksen. Hän ei jäänyt sinne 2000 vuoden taakse vaan on totta tänäkin vuonna ja jouluna 2020.

Jeesus on Valo, joka jää palamaan silloinkin, kun Vesilahden Lähde -kirjaston valot sammuvat ja Vesilahden kirkon kattoratsastajan valo sammuu. Paitsi Valo Jeesus on myös Tie. Kun tiellä on valoa, ei kukaan meistä voi joutua lopullisesti hukkaan. Jumalalla on aina keinonsa johdattaa asiat ja tapahtumat niin, että mutkien, kuoppien ja harhapolkujenkin jälkeen me löydämme perille – ihan varmasti! Jeesus avasi taivaanportin oven meille kaikille ja sitä avointa porttia kohti kuljetaan – jokainen omaan tahtiinsa ja omalla tavallansa.

Siis Valoa kohti... tänäkin jouluna ja jokaisena päivänä joulun jälkeen!

Toivotellen KirkkoHarr

” Toivon Sinulle, että elämäsi varjojen ja myllerrysten keskelläkään et kadottaisi luottamusta ja uskoasi elämään ja siihen, että aina pimeyden ja hämärän jälkeen tulee valoa.

Seuraa tiedotuksia Vesilahden seurakunnan joulunajan tapahtumista seurakunnan netti- ja facebook-sivuilta sekä paikallislehdestä.

Kotisivu

www.vesilahdenseurakunta.fi

Facebook

www.facebook.com/vesilahdenseurakunta/

Nuorten valmistama ehtoollishartaushetki pappi ilassa 31.1.2020, nuorten tekemä esirukous.

JOULUTUNNELMAA ETSIMÄSSÄ

Tänä vuonna olemme joutuneet elämään merkittävää aikaa. Covid-19 -virus mullisti aivan arvaamatta ja yhtäkkiä koko maailman ja kevättalvesta lähtien korona on monin tavoin sävyttänyt uutisointia ja päivittäistä arkeamme. Olemme joutuneet organisoimaan elämämme aivan uudella tavalla.

Historia osoittaa, että tasaisin välein ihmiskunta on joutunut pysähtymään maailmanlaajusten pandemioiden tai paikallisempien sotien johdosta tärkeimpien perusasioiden äärelle. Olemme olleet pakotettuja syvällisesti pohtimaan kallisarvoisia arvojamme ja mitoittamaan omaa sekä koko asuinyhteisömme toimintaa niiden mukaisesti.

Kevään poikkeusoloissa opimme jättämään kiireen taka-alalle. Kokoontumisrajoitukset pyyhkäisivät itse kunkin kalenterit melko tyhjiksi iltamenoista. Teki hyvää olla välillä rauhassa kotona. Kaupassa opittiin käymään myös toisten puolesta ja Vesilahden kunnan, seurakunnan ja kauppiaiden kauppakassipalvelu yli 70-vuotiaille ja riskiryhmäläisille lisäsi Vesilahden positiivista imagoa valtakunnanlaajuisesti. Yhteisöllinen ajattelu

ja halu toimia lähimmäisiämme auttaen, oli käsin kosketeltavaa. Meillä vesilahtelaisilla oli hyvä tahto toisiimme kohtaan. Vaikka emme tavatessamme voineet kätellä tai halata kanssaihmissiämme, koetimme osoittaa välittämistämme muilla keinoilla. Kunpa edelleen jaksaisimme tsemppata toisiimme ja olla lähimmäisillemme arkienkeleinä.

Koronaolosuhteiden tähden moni jouluperinteeseen kuuluva asia toteutetaan tänä vuonna ehkä eri tavalla kuin ennen. Tiukat tapahtumien osallistujamäärärajoitukset ja pandemian toinen aalto mietityttävät niin tilaisuuksien järjestäjiä kuin niihin mahdollisesti osallistuvia. Emme voi nyt kokea isoja, yhteisiä osallistumisen tilanteita, mutta meillä on varmuus siitä, että joulun sanoma löytyy kaikkein pienimmistä ja vaatimattomimmistakin puitteista ja hetkistä.

Joulukuussa vuonna 2000 riimittelin laulun, joka sai nimekseen ”Joulutunnelmaa etsimässä”. Lainaan sen 4.-5. säkeistöjä, joiden myötä haluan omasta ja Vesilahden seurakunnan puolesta toivottaa jokaiselle lukijalle ja kaikkiin koteihin siunattua joulua.

Anneli Kesola

Kirkkovaltuuston puheenjohtaja

*”Nyt joulu lähestyy ja sytytän mä kynttilän,
se hiljaisuuteen sisimpäni avaa.
Kai liekin lämpö viereen houkuttaa myös ystävän,
ken kanssasi voi ajatukset jakaa.
Tuo pieni liekki hellästi niin katseet vangitsee,
se rauhoittaa ja kiireen kahleet katkaisee.*

*Kun joulu on, niin askeleet taas kulkee seimen luo,
siell’ Jeesus-lapsi viattomana makaa.
Nyt Taivaan Isä armon Jeesus-lapsen kautta suo,
Hän jokaiselle joulurauhaa jakaa.
Oi, jospa joulu sisimmässä aina olla vois,
en sitä tunnetta mä laskis’ koskaan pois.”*

KIVA-HELENA AJTTI

” Itse uskon, että tällä korona -pandemiolla Jumala haluaa muistuttaa ihmiskuntaa siitä, kuinka voimaton ihminen on ilman Herran armoa.

Korona kuolee ja usko voittaa – pian meille Joulukoiittaa

Vähän poikkeuksellinen vuosi on kääntymässä kohti loppuaan. Se on tämä ”korona”, joka on puhuttanut pitkin vuotta. Myös seurakunnan diakonia- ja lähetystyössä on ollut haasteita tehtävien hoidossa. Viranhaltijat ovat joutuneet muuttamaan toimintaansa, koska heistä tuli kesän mittaan mm. ”ruokahuollon lähettiläitä”. Toisaalta se hän on seurakunnan työtä, että osallistuu ihmisten arkeen heidän tarpeidensa tyydyttämiseksi – oli sitten kyse henkisestä tai hengellisestä tarpeesta. Seurakunta pyrkii myös auttamaan taloudellisesti kaikkein heikoimmassa asemassa olevia. Haasteita toki riittää joka toimintakentällä.

Itse sain kesällä ja alkusyksystä olla mukana kahdessa lähetystyön tilaisuudessa. Japanin lähetystyön tekijät, Päivi ja Martti Poukka, vierailivat Vesilahdessa ja vetivät tilaisuudet Peurakodalla ja Kotkanpesällä. Suuret kiitokset heille ja kaikille mukana olleille. Toivotaan siunausta heidän lähetystyölleen.

Meillä kotona on ollut lemmikkeinä kaksi kissaa, joista toinen sai pentuja alkuvuodesta. Siitä

poikueesta jätimme itsellemme kaksi kissanpentua. Nimen keksiminen on aina haasteellista - mutta sitten keksinkin – annoinkin toiselle kissan pennulle nimeksi ”Korona”, koska se oli syntynyt korona-aikaan. Nyt pariin viikkoon tuota kissaamme ei ole näkynyt eli se on hävinnyt jonnekin, mahdollisesti jopa kuollut. Toinen pennuista, nimekään muuten ”Tigru”, on tallella ja voi oikein hyvin. Toivotaan ja uskotaan, että myös koronavirukselle käy samalla tavalla kuin sille meidän ”Korona -kissalle”.

Itse uskon, että tällä korona-pandemiolla Jumala haluaa muistuttaa ihmiskuntaa siitä, kuinka voimaton ihminen on ilman Herran armoa. Me olemme kuvitelleet, että pystymme omilla toimillemme hallitsemaan ja johtamaan maailmaa. Näin ei kuitenkaan ole, vaan yksin usko Jumalaan antaa meille voimia ja kykyä toimia tässä maailmassa. Näin ollen rukoiltaan, että Jumala suuressa armossaan tappaa viruksen maan päältä ja antaa meille uskoa korkeimman johdatukseen.

Vapahtajamme syntymäjuhla on edessä ja voimme rauhalli-

sin mielin keskittyä juhlimaan sitä suurta ilosanomaa. Sen myötä olemme saaneet syntimme anteeksi ja meille riittää usko Jumalaan ja vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen. Herra vahvista uskoamme ja anna Joulun sanoman levitä sydämiimme.

Valto Sorva

pj, diakonia- ja lähetystoimikunta

*Pahatkin tuntemukset muuttuu hyviksi kun uskoa riittää
Herran sanaan saamme luottaa ja siitä Häntä kiittää*

*Vaikka syksy tuo pimeyttä
ja mieli voi murtua
Ei kannata masentua eikä
siihen olotilaan turtua*

*Joulu on tulossa ja sen
myötä valoa ja rauhaa
Meistä pidetään kiinni ja
kyllä riittää sitä nauhaa*

*Toivotan kaikille
iloista joulumieltä
Pysytään terveinä,
uskotaan sanaa ja sen kieltä*

Joulun (t)aikaa

*montako päivää
onko jouluaatto pian
vieläkö ehtii*

*joululaulu soi
kaupassa on vilskettä
aina kiirettä*

Oli jouluaatto. Pakkanen paukkui. Oli syöty joulu-puuro sekametelisopalla. Ilta hämärtyi. Oli aika lähteä viemään kynttilät haudoille, äiti, isä, veli ja minä. Lämpimät vaatteet päälle ja kylmään autoon, ikkunat jäässä. Ajoimme siunauskappelin parkkipaikalle, sieltä kierros Kuopion isolla hautausmaalla tiettyjä maamerkkejä seuraten. Kynttilä Suonenmummolle ja ukille, Niiralan mummolle, Maire-kummille ja muille sukulaisille. Vuorollani sain sytytettyä kynttilän kohmeisin käsin. Pakkanen puri poskipäitä, lumi narskui kenkien alla. Tummenneessa illassa hautausmaalla oli kaunis valomeri.

Sitten joulumateriaalle, kinkkua, lanttulaatikkoa, porkkanalaatikkoa, lipeäkalaa. Lipeäkala suolalla ja pippurilla oli joulun suosikkini.

Toisenlainen jouluaatto oli Singaporessa, jossa vietimme edesmenneen ystäväni 50-vuotispäiviä. Lyhythihainen ruutupaita liimautui selkääni. Joululaulut soivat ja isolla skriinillä esitettiin jouluohjelmaa. Muistan ajatelleeni, ettei tämä ole suomalaisen joulu!

Oli ilta-aterian aika. Selvitimme vaihtoehtoja. Löytyisikö jostakin ravintolasta suomalainen jouluateria, olihan siellä muitakin suomalaisia. Löytyi, mutta hinnat

olivat päätähuimaavia. Lopulta ateriamme oli läheisestä kaupasta, leipää ja viiniä.

Vuosien haaveeni oli ollut viettää joulua Lapissa. Saappiini oli pakattu neljän hengen tavarat sukisineen ja joulun ruokatarvikkeineen. Auto oli ääriään myöten täynnä. Matkan puolivälissä Jyväskylästä Kiilopäälle pysähdyimme pieneen kahvilaan, ei millekään huoltoasemalle. Aikoessamme jatkaa matkaa huomasi yhden renkaan tyhjenneen autosta. Mikä neuvoksi, ei ollut kännyköitä. Onneksi paikasta löytyi henkilö, joka lupautui auttamaan. Eikun tyhjentämään auto, tavarat pihalle ja vararengas esille.

Jouluaattona olimme Kiilopäällä. Ennen lähtöä olimme sopineet, kuka hoitaa mitään matkallamme, myös joulumateriaalle. Itselleni osui joulukinkun paistaminen – se onkin ainoa paistamani kinkku.

SenioriKitta

vihreä kuusi
värikkäät joulupallot
tähti latvassa

jouluruokaakin
jokaiselle jotakin
syödään yhdessä

rauhaisa hetki
kynttilät kirkkomaalla
valaisee illan

Onni on vanheta!

Onni on vanheta uutta opetellen.

Onni on vanheta virikkeellisessä ympäristössä.

On vanheta läheisten ja ystävien seurassa.

On vanheta maaseudulla luonnon keskellä.

Vanheta varautuen,
vanheta arvokkaasti.

Onni on vanheta!

Riitta Vatanen

SYDÄMENI JA SINÄ

Hän, jota pidin enkelinä
olit sinä.

Juuri hän, johon sydämeni rakastui.
Hän, joka sisimmästäni rikkaruohot pui.
Juuretkin pois huolella kitki.
Oli sielukin puhdas. Sydän onnesta itki.

Hän, jota pidin uuden elämäni merkkinä
olit sinä.

Ilman pahuutta. Kaunaa turhaa.
Ei katkeruus enää sieluani murhaa.
Niin paljon hyvää aikaan sait,
kun oman paikkasi sisimmästäni hait.

Jo jatkuivat päivämme lämpiminä,
kun sydämeni ja sinä
uhmaamme pakkasta. Viimaa, routaa.
Vaikka välillä sataa, on myöhemmin poutaa.
Ja vaikka ivanaurun kuulen kohtalon tuuilta,
lempeän hymyn saan sinun huuilta.

Ari Ruokola

Pyhyyttä etsimässä

Kalliin, kalliin Jeesuksen luo talliin hartain mielin kulkekaamme.

Näillä sanoilla alkaa yksi kaikkien aikojen suosikkijoululauluistani. Jaakko Haavion kaunis runo *Vuotaa armo, taivaan ilo* lienee tuttu ainakin kaikille niille, jotka ovat kuunnelleet lauluyhtye Rajattoman Joulun albumia. Samaiselta levyltä kuulin tuon laulun ensimmäisen kerran, ja vuosien saatossa siitä on tullut minulle sävelmä, jonka saattamana pystyn rauhoittumaan joulunviettoon.

Tänä vuonna laulu koskettaa aivan erityisesti. Ensimmäinen vuosi pappina on ollut monin tavoin ravisutteleva. Kun käännän katseeni jouluun, huomaan suorastaan yllättyväni siitä, miten yksinkertainen joulun sanoma lopulta on. Mitä antaisinkaan siitä, että voisin kaikessa hiljaisuudessa ja hartaudessa vaeltaa pieneen talliin, kumartua oviaukon kohdalla ja jäädä eläinten lämpöön seisomaan, vain katsellen kaiken tarkoitusta. Sulkea korvat maailmalle, kuten laulussa sanotaan.

Minulle joulun valmisteleminen ja viettäminen pitkän kaavan mukaan on aina ollut tärkeää. Joulun tärkeyttä ja erityisyyttä on omalla kohdallani alleviivannut se, miten pitkään sitä odotetaan ja laitetaan. Lapsuudessani joulua juhlittiin oikein huolellisesti niin, että koko koti muuttui toisenlaiseksi joulun aikaan. Keittiön matot vaihtuivat mummin kutomiin ihmeellisen pehmeisiin räsymattoihin, olohuoneen lipaston päälle rakentui herkkupöytä hedelmävateineen sekä konvehtirasioineen ja jopa vessan käsipyyhkeet vaihdettiin jouluisiksi. Olen vanhemmilleni kiitollinen siitä, että sain pimeimmän vuodenajan keskellä aina kokea joulun olevan ilon ja valon tuoja.

Sen lisäksi, että kodin ulkoiset puitteet muuttuivat jouluisiksi, joulutunnelman syntyminen vaati jo tuolloin myös tiettyä pyhyiden kokemusta. Lapsuudenkodissani tuo kokemus syntyi siitä, että samat joulurutiinit toistuivat joka vuosi

samanlaisina. Ollessani teini-ikäinen joulun suurin poru saatiin aikaan siitä, kun äiti halusikin syödä jouluaterian valoisan aikaan eikä hämärällä, niin kuin aina ennen!

Nyt hieman vanhempana osaan jo irrottautua rutiinista, sillä tiedän, että pyhyiden tunnun voi tavoittaa, vaikka asiat olisivat muuttuneet. Vaikka joulu seurakunnassa täyttyykin hulinasta, on sen taustalla aina tuo rauha ja hiljaisuus, pyrkimys vaeltaa Jeesuksen luo talliin. Joulunaika on aina ollut minulle vuoden parhaita hetkiä, ja tämä ensimmäinen joulu pappina jatkaa samaa linjaa! Vaikka täyttä rauhaa ja hiljaisuutta ei löytyisikään, on joulunajan tilaisuuksiin tavalla tai toisella osallistuminen upea mahdollisuus ottaa askeleita kohti rauhaa sekä tallissa lepäävää Jeesusta.

Tämän vuoden jäljiltä monella on vaikea olla. Elämää on myllyretetty enemmän tai vähemmän, ja arkuus saattaa iskeä päälle. Us-

TEKSTI JA KUVA: JOHANNA RAUNIO

*Arkisena aamuna
auton ikkunassa
jääprinsessat tanssivat
kristallihameissaan
- joka päivässä
ripaus taikaa!*

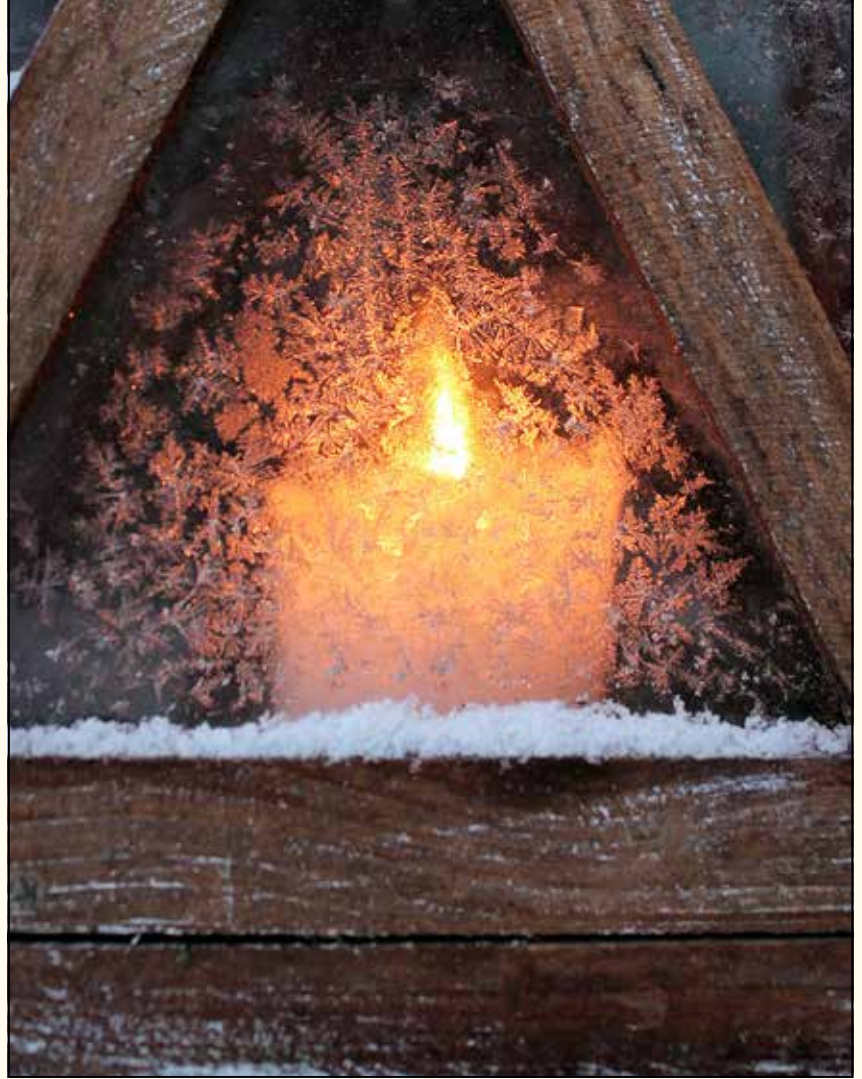
” Mitä antaisinkaan siitä, että voisin kaikessa hiljaisuudessa ja hartaudessa vaeltaa pieneen talliin, kumartua oviaukon kohdalla ja jäädä eläinten lämpöön seisomaan, vain katsellen kaiken tarkoitusta.

KUVA: HELENA AUTTI

kallanko enää luottaa, tai edes toivoa, että elämä palaa normaaleihin uomiinsa, ja ainainen huoli lakkaa? Näiden ajatusten keskellä Jaakko Haavion runo yllättää jälleen kerran: *Arkaan, arkaan köyhään sydänparkaan vuotaa armo, taivaan ilo.*

Tänä jouluna olen saanut yllättyä tavoilla, joita en osannut odottaa. Olen saanut painavan muistutuksen perusasioiden tärkeydestä ja toisaalta päässyt miettimään monia asioita aivan uusista näkökulmista. Olen kiitollinen siitä, että saan olla pappi juuri täällä, ja kohdata uusia tilanteita juuri tämän seurakunnan kanssa. Moni asia on muuttunut. Muutosten äärellä korostuu rauhan ja yksinkertaisuuden kaipuu. Jouluna aion työn lomassa hiljentyä ja rauhoittua sekä etsiä pyhyyttä kulkien niin lähelle tuota tallia kuin suinkin pääsen. Sillä kuten laulussa sanotaan: *Taivas, ennen loitto hohtaa täällä Piltin olkivuoteen päällä.*

Varpu Miettunen
vs. seurakuntapastori

TEKSTI JA KUVA: JOHANNA RAUNIO

Kevään hennosta vihreästä
kohti syksyn väriloistoa
- pian tomuksi jalkojen alle.
Vain kaunis hetkinen
lehdellä elämä.”

OIVA PALOHEIMOLLA ON NYT KIRJASTOKOTI!

” Kaikeksi onneksi Harri oli ottanut ne ennen tulipaloa pappilan hyllyyn. Näin kirjojen ja äänitteiden lisäksi tutustuttavana ja luettavana on Oiva Paloheimoa käsitteleviä lehti-artikkeleita, haastatteluja, tutkielmia, TK-juttuja Äänislinnasta, Paloheimon teksteihin sävellettyjä nuotteja ja kirjailijalle lähetettyjä kirjeitä.

Missä me vesilahtelaiset nyt vaalimme Oiva Paloheimon kirjailijan työtä? muistan ajatelleeni heti kun mieli oli ymmärtänyt pappilan pihapiirin luhtirakennuksen ja sen myötä Oiva Paloheimo-taiteilijakodin tulipalon tuhon. Rakkaudella luotu ja vaalittu, aitoa 1940-luvun henkeä viestivä taiteilijakoti oli nyt tuhkana. Paljon kiinnostusta herättänyt matkailukohde mustana maana.

Missä kirjailija elää, vaikka olisi kuollut? Kirjoissaan. Ja tuossa

lyhyen matkan päässä pappilasta on kirjasto. Sehän on kirjailijan elämäntyön oikea koti! Tämän päättelyketjun tuloksena syntyi Vesilahden kirjastoon Oiva Paloheimo kirjastokoti sopivasti kirjailijan 110-vuotissyntymäpäivän kunniaksi syyskesällä 2020.

Raivasin kirjaston kotiseutukokoelman keskelle kolme tyhjää hyllylautaa, sijoitin siihen Paloheimon teokset ja niiden pohjalta tehdyt äänitteet, somistin kotia valokuvin ja arvokkaaksi lisäksi sain

taiteilijakodissa olleet mappikansiot. Kaikeksi onneksi Harri oli ottanut ne ennen tulipaloa pappilan hyllyyn. Näin kirjojen ja äänitteiden lisäksi tutustuttavana ja luettavana on Oiva Paloheimoa käsitteleviä lehtiartikkeleita, haastatteluja, tutkielmia, TK-juttuja Äänislinnasta, Paloheimon teksteihin sävellettyjä nuotteja ja kirjailijalle lähetettyjä kirjeitä (mm. Martti Haaviolta, Anna-Maria Tallgreniltä, Väinö Linnalta). Myös Vesilahden vuosina Kansan Kuvalehdessä ja Pellervo-lehdessä julkaistuja

novelleja, pakinoita ja runoja on kopioitu mapillinen luettavaksi. Samassa yhteydessä on myös kaksi tilausrunoa, Vesilahden seurakunnan 600-vuotisjuhliin 1946 tilaama "Siunatut vuosisadat" ja Vesilahden Nuorisoseurantaloon vihkiäisiä varten kirjoitettu "Kotiseudun koti" vuodelta 1949.

Kirjoja ja äänitteitä voi tavalliseen tapaan lainata, mutta mappien aineistoja voi lukea vain kirjastossa. Kirjastokodin hyllyllä on myös sokerikko, josta voi ottaa

evääksi oivalluksen. Oivallukset on poimittu Paloheimon aforismi-kirjasta "Oivalluksia".

Minun lapsuuteni äänimaiseen kuuluivat lukemattomat, äidin usein ääneen lukemat ja ulkomuististakin lausumat Oiva Paloheimon runot. Hyvän joulun toivotukseksi liitän tähän Suomen Joulu -lehdessä vuonna 1946 julkaistun runon "Maa on niin kaunis". Sitä ei tietääkseni ole muualle julkaistu.

Piirjo Hakuni

Jouluruno

*Lauloi iltaan himmeään
köyhä neitsyt Maariainen,
koditonna maailmaan
syntyi poika ainokainen.*

*Paikaa ainutta ei lain,
missä piltti unta saisi.
Puuttuu vaipat, kehtokin,
jossa armas nukahtaisi.*

*Kuulkaa mua, oi ihmiset
tuskan tutut, armaiseni!
Sydämenne avatkaa,
suoja suokaa lapselleni!*

*Juuret syvään viiltäkää
itkujenne pajupuista,
kätkyt niistä punokaa,
murheistanne salatuista.*

*Vielä heinät toivojen
tuokaa lapsen pielustaksi.
kätet tuokaa ristityt
katokseksi ihanaksi.*

*Vasta silloin pääsis hän
lämpöön kauan pyytämänsä,
salaisuuksiin sydänten
huohtain hän painais päänsä.*

*Lauloi iltaan himmeään
köyhä neitsyt Maariainen,
koditonna maailmaan
syntyi poika ainokainen.*

Oiva Paloheimo (1910-73)

KUVA: HELENA AUTTI

Kuvassa Paloheimon taiteilijakodin ikkuna vuonna 2012.

Muistoja Pappilan mäeltä

Ihmeellistä, että vasta vanhana muistaa lapsuutensa tapahtumia niin paljon ja niin hyvin. Ehkä vasta eläkkeellä mieleen tulee tilaa oman elämän tärkeimmille vaiheille ja tunteille. Ihan kaikkea ei ehkä haluaisikaan muistaa, mutta sieltä jostain pintaan nousee ihan yllättäviäkin asioita ja ihmisiä. Oman lapsuutensa maailmaa katsoo vanhana toisin silmin ja kiihollisin mielin.

Itse vietin varhaislapsuuteni tärkeimmät vuodet Vesilahden pappilanmäellä. Kotitaloni oli Pikkupuoli ja Pappilassa asui isoisäni eli Taata, joka oli kirkkoherra.

Pappila oli valtavan iso, kotitalo tosi pieni. Pihapiirin laidalla oli myös navetta, talli ja kanala sekä ulkokuone eli pikkula. Oli vielä parkari ja mankeli sekä sauna. Puutarha oli iso ja siellä oli myös puutarhakeinu. Leikkitovereita olivat Irma, Pirkko ja Reino.

Koska vanhemmat tekivät usein töitä muualla, meillä oli kotiapulainen. Lapsilla oli lupa mennä myös Pappilaan leikkimään ja joskus päästiin Taatan kanssa kansliaan.

Pappilaan kokoontui usein koko äidin suku ja varsinkin paljon tätejä. Lapsista se oli tietysti hauskaa, vallankin jos saatiin tuliaisia. Paras kaikista oli kuitenkin joululaulu!

Pappilan salissa seisoi mahtava kuusi, jonka oksilla oli paljon oikeita kynttilöitä. Ihaninta oli joululaulujen laulaminen, joka ei loppunut ollenkaan. Äiti säesti ja kaikki saivat toivoa oman lempilaulunsa ja niitähän riitti, koska tätejäkin riitti! Laulut soivat todella kauniisti, koska kaikki -paitsi meidän isä - olivat hyviä laulajia. Noina vuosina opin ulkoa valtavan määrän niitä joululauluja, joita vielä tänäkin vuonna lauletaan.

Kaikki tuo painui vuosikymmeniksi jonnekin muistin sopukoihin. Kouluvuodet Tampereella ja sitten opiskelu- ja työvuodet Helsingissä täyttivät aikuiselämän.

Omat lapset kasvoivat aikuisiksi ja vanhemmat saatettiin haudan lepoon. Niinhän elämä menee, mutta entäs sitten? Moni palailee vanhoille kotiseuduilleen eläkevuosiaan viettämään.

Sisareni Titta kokeili tätä ja muutti Vesilahteen yli 10 vuotta sitten. Samaan aikaan Vesilahden seurakunnassa oli vireillä hanke kunnostaa Pikkupuoli isämme, kirjailija Oiva Paloheimon Taiteilijakodiksi. Titta oli puuhassa mukana ja museo syntyi mahtavana monien vapaaehtoisten ponnistuksena ja kirkkoherra Harri Henttisen erityisessä suojeluksessa. Museo avattiin yleisölle helluntaina v. 2010 kirjailijan 100-vuotisjuhlan kunniaksi. Siitä tuli yksi Vesilahden kunnan suosituimmista matkailukohteista. Ja niin jatkui yli 8 vuotta, kunnes.... kuten kaikki tietävät: Taitelijakoti paloi perustuksiaan myöten ja on nyt muisto vain. Mutta onneksi kaunis muisto!

Museon avauduttua kävin itsekin Pikkupuolella aika usein ja ih-

mettelin, kuinka pientä kaikki oli ja kuinka me kaikki olimme sinne mahtuneet – isä, äiti ja kolme lasta. Matti -veljeni oli näitä asioita pohjennut jo v.1985 kirjoittamassaan isän elämäkerrassa Levoton Lippi. Isä itse onkin tänä syksynä saanut pysyvän kodin Vesilahden kirjastosta, jossa hänet löytää ”Paloheimon kirjastokoti”- nurkkauksesta.

Semmoinen oli siis lapsuudenkotini ollut, pieni mutta rakas. Hassua kyllä, tulipalo ikäänkuin paltutti kotimme muistoiheen taas meille, kun se vapautui museotehtävästään. Raunioilla käynti keuhkoihin ei tuntunutkaan enää surulliselta vaan lisää muistoja pappilanmäeltä tulvi mieleen kaukaa, aina 1950-luvun alusta.

Monet kerrat olen toki vierailut myös pappilassa, joka nyt on kaikille avoin. Pappilan sali on kuin yhteinen olohuone. Minun lapsuudessa se oli juhlasali, tarkoitettu sekä suvun että seurakunnan juhlaikäyttöön. Isoisäni Kalle Kahiluodon muotokuva on saanut kunnia paikan salin seinältä. Sieltä hän katsoo ja iloitsee näkemästään, Siitä olen varma!

Elina Paloheimo

Kuva on otettu Pappilan salissa jouluna 1950, siinä lauletaan joululauluja koko Kahiluodon suvun voimalla.

*Kuuletko tämän hiljaisuuden?
Yllämme kuulas äänettömyys
- taivaan sylissä rauhan ikuisuus.*

TEKSTI JA KUVA: JOHANNA RAUNIO

“Minä ja Pikku Varpuseni.”

JOULUN SANOMAA

Ensimmäistä kertaa valmistelen joulua yksin. Näin aatonaattona olimme aina yhdessä valmistelleet ”joulu-porsaan”, kinkun uuniin kypsymään. Viime jouluihin, viimeinen yhteisemme, on vielä hyvässä muistissa. Aatonaattona hain hänet kotiin. Istutin hänet tutulle paikalleen vastapäätä itseäni. Siinä hän oli vuosi toisensa jälkeen istunut ja tarkkaillut, mitä pidin hänen tekemistään pöydän antimistä. Nyt hän sai haistella minun aikaansaannoksiani. Katselin, miten entiset ahkerat kädet sivelivät jouluista pöydän pintaa. ”Milloin panemme kinkun uuniin”, hän tiedusteli. Naurahten hän vielä kysäisi: ”Muistatko, miten ensimmäisen yhteisen kinkkumme paistoimme”. Tottahan toki sen muistan, mutta en minä sitä tänne kerro.

Siinä jouluhommia tehdessäni katselin tuota rakasta ihmistä, joka vuosikymmeniä sitten pelasti minut uuteen elämään. Katselin noita rakkaita käsiä, jotka ruokaa tehdessään olivat tuoneet makunautintoja ei vain minulle ja lapsilleen, vaan kymmenille ja sadoille kouluroukailusta nauttiville. Nyt sain muutaman vuoden aikana itse tarjoilla hänelle joulua kiitokseksi menneistä vuosista. Miten paljon olimme-

kaan yhdessä tehneet, yhdessä aikaansaaneet, yhdessä rakentaneet ja tehneet kahdesta vajaavaisesta perheestä yhden rikkaan ja kokonaisen perheen. Miten paljon olenkaan kiitollisuuden velassa tälle upealle puolisololleni, joka ei nurisut vaikka jouduinkin yhteiskunnallisissa tehtävissäni aika ajoin häntä laiminlyömään. Tiesin ja tunsin, että hän on minun selkärankani ja on sitä edelleen.

Muistelen Maijan kanssa viettämiämme jouluja, jolloin saimme molemmat nauttia siitä yhdessä lastemme kanssa. Rikkaat muistot Maijaseni jätti minun ja lasteni sieluun. Muistelen lapsuuttani ja niitä jouluaamuja Joroisissa, jolloin isä ”pakotti” lähtemään aamuvarhaisella joulu-kirkkoon kuuntelemaan kansanedustaja Antti J Rantamaan joulusaarnausta. ”Lapsi on Teille syntynyt. Te löydätte hänet seimestä makaamasta”. Se lapsi syntyy nyt ensimmäistä kertaa minulle yksin. Ei ole enää rakasta vieressä eikä kättä, joka aina hakeutui käteeni, kun tätä joulun sanomaa yhdessä hiljennyimme kuuntelemaan.

Hyvää ja siunausrikasta Joulua Teille kaikille.

Heikki Eronen

Kirves Vesilahden kirkkoa tehdessä

Kirves on tarpeellinen työkalu. Joka asunnossa sitä käytetään. Kun vesilahtilaiset rupesivat nykyistä Herralle pyhitettyä temppeliään rakentamaan, he varmaan ajattelivat, ettei sitä saa muuten kuin kirvellä, jota sanontaa vieläkin käytetään. Se olikin kirveellä valtava urakka. Kirveellä piti mahtavat puut kaataa, katkoa, veistää parrut ja piirut vieläpä laudat ja lankutkin. Kirves, ja aina vaan kirves. Kattopaanutkin oli kirveellä tehtävä. Eipä tainnut silloisilla kirkonkyläisillä olla lastujen puutetta.

KUVA: VANHA POSTIKORTTI

Kun kirkko viime vuosisadan lopulla korjattiin, käytettiin siihen paljon sahattua puutavaraa. Silloin tuotiin myöskin ne valtavat rautatangot, jotka käyvät katon rajassa poikittain ja ristissä. Ne tuotiin "Uljas" -nimisellä proomulla Tampereelta. Tämä proomu oli veden isompia, mutta rautojen päät roikkuiva yli laitain. Seppä Vesliin asetti niitä miehineen paikoilleen. Kaakilan puoleinen pää oli jo kiinni ja sen jälkeen sovitettiin mutteria makasiinin puoleiseen päähän. Ei tahdottu alussa saada sitä niin kiinni, että olisi ruvennut vetämään. Kun se lopulta otti niin kiinni, että sopi vääntää ruuviavaimella, oli seppä voitonriemuisena huuhahtanut: "Kyllä nyt tulee, vaikka olisi koko Kaakila perässä!"

Kirkon teettäjät ja tekijät ovat menneet kaiken maailman tietä, niin kuin me kaikki kerran menemme. Eräästä kirkon rakennuk-

sella olleesta kirvesmiehestä kansan suusta kuulemaa vielä kerron. Hän oli Pöllön torpan poika, Yrjö, jonka hakkaamaa kirkon nurkkaa minulle pikkupoikana näytettiin. Oli tullut kirkon mäelle mestarilta töitä kysymään. Mestari oli kai väheksynyt Yrjön kampeita, kun ei ollut muuta kuin kirves kainalossa, ja sanonut: "Ei sinulla ole edes nyöriä!". Siihen Yrjö oli vastannut: "Silmäni nyörini". Mestari oli sanonut: "Veistä parru". Yrjö veisti. Mestari käänteli parrua joka kantilta ja rupesi kiittämään hyvästä työstä. Yrjö oli koko rakentamisen ajan kirkon työssä.

*Ei ollut nyöriä eikä sahaa,
mestari sentään kiitosta jakaa.
Kirvesmiesten mies,
Pöllön Yrjö oli vasta,
kirkkoon nurkan kirveellä hakkas.*

M.A

SUOJELUS- ENKELI

*Suojelusenkeleitä
loistaa taivaalla.*

*Ne ei meitä hylkää
vaan auttaa meitä vaan.*

*Suojelusenkeleitä saa
kiittää aina vaan.*

*Ne meitä auttaa joka asiassa.
Niitä me rakastamme.
Ne meitä hylkää ei.*

*Minä rakastan vaan,
kun ne ei hylkää.*

*Pilvissä ne loistaa
sumua hälventää.
Suojelusenkeleitä
loistaa taivaalla.*

Lauri Ruokola

HAHMOSI JOULUYÖSSÄ

*Joulun hiljaisuudessa istun yksinään.
Voi kumpä olisit tässä lähelläin.
Saisimme viettää juhlan yhteisen.
Sulattaa voisit sydämeni kohmeisen,
joka elon myrskyissä kerran turmeltui.
Sen viimein voimasta sielunikin paletui.*

*En ääntäsi kuule hellän herttaista.
Jos luokseni saapuisit, satumaista
olisi tämä juhla talvinen.
Paranisi sisimpäni rikkoutunut arpinen.
Vaan yksin kyynelissäni jouluuni jään.
Taivaan tähdet valon tuovat hämärään.*

*Tähtösiä tähyilen, kuin sua etsisin.
Vaikka tältä istumalta luoksesi ehtisin.
Tiedän, että kuljen pitkän taipaleen
ja näin tässä tyhjyydessä turhan matkan teen.
Siksi peiton alle kylmissäni käperryn,
vain tunteakseni julman maailman syleilyn.*

*Yön kylmät tunnit matelevat hiljalleen.
Ikävä ilon hippuset hukuttaa alleen.
Mutta, kun ikkunasta yöhön katsahdan,
jo sydämessäni tunnen lämmön ihanan.
Hetkiseksi murheet, ikäväkin kaikkoaa,
kun kuu hellän hahmosi hankeen heijastaa.*

Aiti Ruokola

Perheemme

Sana joulu merkitsee minulle rauhaa, rakkautta ja valoa. Aidon joulutunnelman saavuttamisessa tärkeintä on sisäisen rauhan löytäminen.

Jouluaatto on minulle joulun tärkein juhlapäivä. Vietän aattoja yhdessä kaikkein läheisimpieni kanssa. Ydinperheeni muodostuu rakkaista ihanista ihmisistä: puolisoista, kahdesta lapsesta puolisoineen, kahdesta lapsenlapsesta ja heidän puolisoistaan sekä viime vuonna syntyneestä pikkutyöstä ja tämän vuoden syyskuussa syntyneestä pikkupojasta.

Perinteiden vaalijana jouluni ovat menneet aina totutun ja turvallisen, hyväksi todetun kaavan mukaan. Lapsuudestani asti perheeni on toiminut jouluna samalla tavalla ja perinne jatkuu. Joulun valmistelu on minulle jo osa joulua.

Joulukuusi hankitaan hyvissä ajoin. Ainoa toiveeni kuusen suhteen on, että se on tuuhea. Joulukuusessamme koristeiden värit valkoinen, punainen ja kulta vaihtelevat vuosittain. Adventista lähtien pihassamme on kaksi suurta valopuuta valaisemassa pimeitä iltoja.

Joulurauhan julistuksesta meidän perheessä alkaa villainen joulukuusi. Silloin kiire saa jäädä taakse.

Joulukirkko on minulle ja perheelleni todella tärkeä. Ilman sitä joulusta puuttuisi jotain hyvin olennaista.

Joulukirkon jälkeen syömme jouluaterian kiireettömästi. Jouluateriallamme on perinteiset laatikot, kalat,

jouluperinteitä

karjalanpaistit, salaattit, juustot, rosollit ja kinkku. Lisäksi lapsille ja lapsenlapsille pitää aina olla makaronilaa- tikko, lihapullat, uunilohi ja kanasalaatti, missä on vii- niryypäleitä, mandariineja ja voissapaistettuja mantelei- ta. Kaunis joulukattaus tuo tunnelmaa, siihen kannat- taa satsata. Kahvipöydän antimet ovat sitten tarjolla il- lemmällä. On täytekakkuja, kuivakakkuja ja sen seitse- män sortin muuta pullaa ja leivonnaista. Piparkakkutalo pitää myös ehdottomasti olla. Suklaata ja kaikkea muu- ta herkkua on pöydillä tarjolla vapaasti naposteltavana koko joulun ajan.

Joulupukin edellisestä vierailusta perheessämme on vuosia, mutta nyt tauon jälkeen joulupukki on tulossa kun perheessä on taas pikkuväkeä. Joulupukki muis- taa myös tyttären lemmikkieläimet: hevosen ja koirat. Minulle vähempi on enempi. Kaupallista joulua vieras- tan. Lahjoja toki pitää olla, mutta kohtuudella ja kohtuu- hintaisia. Myöhään aattoiltana käymme sytyttämässä vanhempimme haudoille kynttilät.

1. ja 2. Joulupäivänä perheemme ulkoilee ja tekee pe- rinteisen jouluajelun. Nautimme yhdessäolosta ja joulun rauhasta sekä kiireettömyydestä. Lueskelemme kirjoja, kuuntelemme radiota ja katselemme telkkaria takkatu- len lämmössä torkkupeittojen alla.

Eija Nurmi

1.1.2021 eläköityvä Vesilahden seurakunnan toimistonhoitaja

JOULUKAHVIT YSTÄVÄLLE

Kutsun ystävän joulukahville.

Pieni hetki ajatuksille:

Mitä ystävyys merkitsee?

Ystävä on hän, joka kuuntelee.

Ystävä ei arvostele valintojas.

Seisoo myrskylläkin rinnallas.

Odottaa sua vastarannalla.

Hangella tai kuumalla sannalla.

Ystävä ansaitsee kiitoksen.

Ylävitosen ja suuren sydämen.

Kahvihetki kanssa ystävän

paljon antaa, ja vieläkin enemmän.

Ari Ruokola

Kuvat kirkkovaikuttajien kokouksesta 26.8.2020.

Kiitos Eijalle yhteisistä vuosista!

Kuva joulukirkosta vuonna 2015.

MUISTOJEN JOULU

Syksyn ensimmäiset lumihiutaleet laskeutuvat maahan. Vieno valkeus peittää vielä vihreän maan. Istun tutun keittiön ikkunan ääressä ja katselen maan valkenemista. Mieleen nousee vuosien, vuosikymmenien takaisia tapahtumia, jostain syystä jouluisia muistoja. Muistoja, jotka ovat säilyneet ja säilyvät muistoissa.

Isoisäni oli käsistään hyvin taitava puuseppä. Hän rakensi koko ikänsä kaikkea mahdollista pöydistä taloihin asti. Ollessani pieni, muutaman vuoden ikäinen, ja hänen ollessaan jo vanha, sairas mies, hän teki minulle pienen puisen lumiauran. Siihen aikaan, 1950-luvulla, talvet olivat

vielä lumisia ja usein myös kylmiä. Jostain syystä mieleeni on jäänyt, että jouluaattona satoi aina lunta. Lumisade oli suuria hiutaleita, jotka leijailivat maahan. Muistan, että ei ollut koskaan kova pakkaneenkaan. Siis oli mitä kaunein talven alku.

Kun nyt istun tässä ikkunan äärellä ja katselen tuttua pihaa, niin muistan, miten vuosien ajan aina jouluaattona vedin tuota pientä lumiauraa perässäni ja aurasin polkuja pihassa talosta navetalle, puuliiteriin, saunalle ja talosta poismenevälle tielle. Muistan, miten vanhempani sitten tulivat navetta-askareiltaan auraamaani polkua pitkin sisälle taloon ja sitten menimme tois-

ta polkua joulusaunaan, savusaunaan. Tunsi tehneeni jotain perheelle tärkeää. Olinhan ollut pieni suuri lumiauraaja.

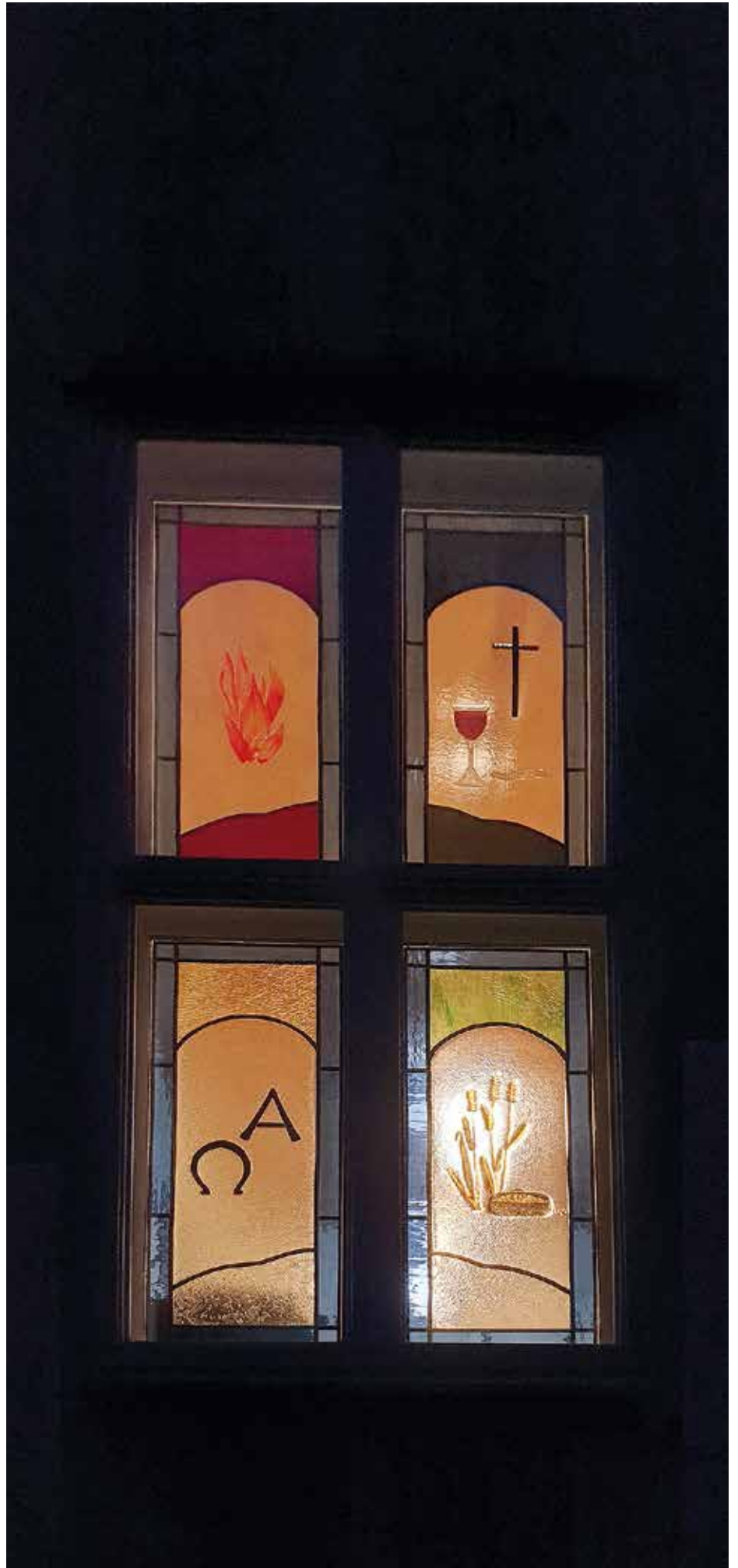
Toinen muisto nousee tämän auramiehen muistelun ohelle mieleeni. Vieläkin navetan ylisillä on vanha kirkkoreki. Toki se on ollut vuosikymmeniä käyttämättä ja vähitellen rapistunut. Kotitilamme sijaitsee Vesilahden äärimmäisessä itäisessä kolkassa ja matka kirkolle on pitkä. Tästä ja vähän muustakin syystä lapsuudessamme ei koskaan käyty joulukirkossa, joulujumalanpalvelus toki kuunneltiin, kun vanhemmat olivat tulleet navetta-askareilta nauttimaan aamun jouluherkkkuja.

Joulupäivänähän ei silloin lähdetty mihinkään vaan oltiin kotona, leikittiin saaduilla lahjoilla, joita pukki, joka taisi usein olla meillä asuva Onni-renki, oli tuonut. Vanhemmat lukivat saamiensa kirjoja tai tekivät muuta. Tapanina sitten sai mennä ulos leikkimään, hiihtämään ja kyläilemään.

Jokaisena tapaninpäivänä 1950-luvulla isäni valjasti hevosen, taisi olla ensin Karjalassa syntynyt Evakko ja sitten sen varsa Väre, kirkkoreen eteen ja lähdimme tapaninajelulle ja kyläilemään sukulaisten tai tuttavien luona. Äiti kääri minut ja itsensä lämpimien vällyjen alle, isä istui kuskinpukille ja otti vällyn hevosen kavioista lentelevien paakkujen ja kylmän suojaksi. Muistan myös, miten tapaninpäivänä oli aina kaunis, aurinkoinen ja kylmä ilma. Oli se nyt oikeasti tai ei, mutta niin on muistoihini jäänyt. Tien talosta jouluihin lumipyry oli tukkinut, mutta hevonen ei siitä piitannut. Sitten vain menttiin ja lujaa mentiinkin. Aisakellot ja kello setolkassa soittivat omia helinöitään ja sointujaan. Vällyn alla oli lämmintä, vähän poskipäitä palelsi viimassa hevosen juostessa lujaa. Näin menttiin mummulaan tai kummien luo viettämään joulua.

Havahdun ajatuksistani, kun perheen nuorimmainen, tyttäreni ja hänen miehensä pieni Onni-poika heräilee ja tulee pian viereeni, katsoo ikkunasta lumista maisemaa. ”Mikä toi on?” hän kysyy minulta nähdessään ensilumen maassa. On siis aika palata muistoista tähän päivään ja kertoa Onnille lumesta, joulusta ja ukin lapsuudesta. Näin elämä etenee sukupolvesta toiseen, joulusta jouluun.

Pekka Iivonen

Jouluevankeliumi suomeksi

Oletko koskaan ajatellut, että jouluevankeliumin lukeminen äidinkielelläsi suomeksi, on melkoinen ihme?

Suomen väestömäärä oli 1500-luvulla noin 350 000 henkilöä. Kaupunkeja oli vain muutama ja nekin pieniä. Oppineet puhuivat ruotsia ja latinaa. Suurin osa väestöstä asui pienissä suomenkielisissä kylissä ympäri maata. Suuria kulttuurikieliä Pohjois-Euroopassa olivat tuolloin ruotsi, venäjä ja saksa. Olihan ihmetyksen aihe, että tuollaiselle kansan sirpaleelle kaukana pohjoisessa alettiin luoda kirjakieltä ja kääntää raamattua.

Uskonpuhdistuksen laajetessa raamattua alettiin kääntää eri kielille. Mikael Agricola loi raamatun-suomennoksillaan suomen kirjakielen pohjan. Koko Raamattu saatiin suomeksi vuonna 1642.

Raamatunkäännöksellä on ollut huomattava merkitys suomen kielelle ja kulttuurille. Oman kielen arvostus, koulutus ja kulttuuri johti tietoisuuden ja oman arvontunteeseen, identiteettiin, jo-

ta oikeus käyttää omaa paikallista kieltä vahvasti. Kansakoululaitos syntyi 1850-luvulla. Kansalaisyhteiskunta, jonka alkujuuret tosin ulottuvat 1700-luvulle asti, kehittyi muodollisesti ja sen piiristä nousivat erilaiset yhdistykset ja osuuskunnat. Nämä kaikki edistivät yhteisöllisyyttä, lukutaitoa, koulutusta ja omavaraista ruuan tuotantoa.

Äidinkielen lukutaidolla on suuri merkitys kansakunnan elämässä

Raamattu on vaikuttanut historian saatossa merkittävästi Suomen ja länsimaisten yhteiskuntien lainsäädäntöön ja oikeuskäytäntöihin. Erityisesti kymmenen käskyä on toiminut keskeisesti innoittajana.

Kaikkia koskeva, luovuttamaton ihmisarvo pohjautuu erottamattomasti raamattuun. Tasa-arvo, yhdenvertaisuus, toisten kun-

nioittaminen, köyhien auttaminen ja heikoimmista huolehtiminen ovat kiinteästi sidoksissa raamattuun. Ihmisyyden arvoa on määrittänyt näkemys ihmisestä Jumalan kuvana ja myös käsitys Jeesuksesta ihmiseksi syntyneenä Jumalana. Joulua vietetään Jeesuksen syntymän juhlanä.

Yad Hashmona

Jerusalemien lähellä sijaitsee suomalaisen 1971 perustama kibbutsi, jossa toimii mm. hotelli, ravintola ja leipomo. Kibbutsin alueella on myös puutarha, jossa voi tutustua raamatussa mainittuihin kasveihin. Kibbutsin nimi ”kahdeksan muisto” on anteeksipyyntö siitä, että Suomi luovutti natsi-Saksalle kahdeksan juutalaistaustaista venäläistä sotavankia sodan loppuvaiheessa.

Raamatun kääntäjien hirsikoti sijaitsee keskellä kibbutsia. Kodin perustivat Mirja (o.s. Syväntö) ja Halvor Ronning, jotka myös opettavat kursseilla. Mirja opettaa raamatunhepreaa ja Halvon raamatun maantietoa. Koti on jo 25

YAD HASHMONAN ARKISTO

Kuvassa vasemmalta Mirja ja Halvor Ronning sekä vieraansa Anna USAsta.

Barel Hacohenin (Ronningkien tyttärenpoika 9-v.) piirsi nykypäivän Daavidin taistelemassa nykypäivän Goljatia vastaan. Puheklupassa Daavid sanoo ”Sinä tulet minua vastaan, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin Israelin Jumalan nimessä”.

Markku Kiuru "Hirsikoti" keskellä Yad Hashmonan kibbutsia.

Etäopiskelua keväällä 2020, kun koronan vuoksi opettajat eivät päässeet enää maahan, mutta opiskelijat olivat jo aloittaneet tammikuussa.

vuoden ajan kouluttanut kääntäjiä ja käännöskonsultteja pääasiassa suomalaisten vapaaehtoisten varoilla. Yhteistyötä tehdään mm. Wycliffe raamatunkääntäjien, eri maiden raamatuseurojen ja Jerusalemin heprealaisen yliopiston kanssa.

Miksi luoda kirjakieli ja kirjallisuutta pienille kansaryhmille?

Suomella on kokemusta asiasta, miten lukutaito, kansalaisyhteiskunnan ja yhteiskunnan kehittyminen nivoutuvat toisiinsa.

Maailmassa on 7 360 elävää kieltä ja näistä ainoastaan 704 kielellä on olemassa koko raamattu ja 1 551 kielellä uusi testamentti. Noin 1,5 miljardia ihmistä puhuu äidinkielenään kieltä, jolle on käännetty vain osa raamatusta tai jolla ei ole olemassa minkäänlaisia raamatunkäännöksiä.

Kursseille valitut kääntäjät ovat jo ennen kurssin alkua läpäisseet raamatunheprean tiukan kielikokeen. Ohjelmassa on aluksi kuukauden mittainen nykyheprean kurssi yliopistossa ja sen jälkeen viiden kuukauden syventävät opinnot raamatunhepreassa. Eri maista tulevat vähemmistökielten opiskelijat asuvat opintojensa ajan kodinomaisesti hirsiko-

dilla. Näin myös vapaa-aika hyödynnetään täysipainoisesti kielen ja kulttuurin oppimiseen. Vähemmistökielten kääntäjät kääntävät suoraan raamatunhepreasta, ei enää esim. ranskasta, englannista tai saksasta. Kielitieteellinen työ on osa raamatunkäännöstä.

Jos kieltä ei aikaisemmin ole koskaan kirjoitettu, sillä ei myöskään ole äidinkielistä kirjallisuutta tai sitä on hyvin vähän. Kieltä kyllä puhutaan, mutta puhujat eivät osaa lukea tai kirjoittaa puhu-

maansa kieltä. Jos maassa on saatavilla koulutusta, se tapahtuu yleensä maan valtakielellä. Käännöstyöhön liittyy myös lukutaito-materiaalin valmistus ja äidinkielen opetus. Raamatun kääntäminen on yhteistyötä, jossa varsinaisina kääntäjinä toimivat aina kohdekielen äidinkielisten puhujat. Kieliasiantuntijoina ja raamatun sisällön asiantuntijoina voivat toimia eri kieliset ja eri maista lähtöisen olevat osaajat.

Leila ja Marja Rütäoja

Yleiskuva Yad Hashmonan kibbutsista lähellä Jerusalemia.

Näkymä Öljymäeltä Kidronin laakson yli Jerusalemiin. Täältä Jeesus ratsasti viimeisen kerran aasilla Jerusalemiin pääsiäisjuhille. Laakson takana näkyy Kalliomoskeijan kullattu kupoli. Samalla Tempelivuoren alueella sijaitsi aikoinaan Jerusalemin temppeli, jossa Jeesus usein vieraili ja opetti kansaa.

Mietteitä joulua odotellessa

Vuosi 2020 on ollut hyvin poikkeuksellinen. Koronapandemia on Suomessakin saanut aikaan monenlaisia muutoksia jokapäiväiseen elämäämme. Maaliskuun alussa itsekkin siirryin pääasiassa etätöihin. Piti opetella uudenlaisia työtapoja. Sellaiset sanat kuin Teams, Zoom, Adobe Connect ja Skype tulivat jokapäiväiseen käyttöön. Välillä tuntui, että kuulokkeet kasvoivat kiinni päänahkaan. Varsin nopeasti rajoitustoimet laajenivat ja korostettiin sosiaalisen etäisyyden merkitystä virustaudin ennaltaehkäisyssä. Varmasti useimmat meistä koimme kevään aikana vähintäänkin lievää ahdistusta siitä, ettemme voineet tavata lähisukulaisia tai ystäviä normaalilla tavalla. Ilmassa oli paljon epä tietoisuutta tulevasta. Tuohon aikaan monet toimittajat ottivat yhteyttä ja kyseivät erilaisia pandemiaan ja koronavirukseen liittyviä kysymyk-

siä. Yritin vastaila niihin parhaan ymmärrykseni ja tutkitun tiedon perusteella. Jossakin haastattelussa totesin, että kyllä tiede tämänkin viruksen voittaa. Niin toivon ja uskon edelleen.

Kuten oli ennustettavissa, infektio pystyttiin lähes täysin tukahduttamaan Suomessa kesän aikana. "Koronakevään" jälkeinen kesä oli kuitenkin poikkeuksellinen. Pitkiä ulkomaanmatkoja ei tehty ja kotimaan matkailu nousi uuteen kukoistukseen. Jotakin hyvääkin tästä kaikesta siis seurasi. Facebookin perusteella suosikkikohteita olivat mm. Lappi ja Pohjois-Norja, jossa itsekkin kävimme. Samalla reissulla saatiin pakastimen täytteeksi muutamia kymmeniä litroja hilloja, joita täällä Hämeessä lakoiksikin kutsutaan.

Itselläni oli elokuussa erityinen kokemus, kun osallistuin ensimmäistä kertaa kirkolliskokoukseen.

Toukokuun kokous siirtyi siis syksyn alkuun ja pitkään oli epävarmaa, voidaanko kirkolliskokousta lainkaan järjestää. Kirkkolaki ei vielä anna mahdollisuutta sähköisen kirkolliskokouksen järjestämiseen. Niinpä Turkuun kokoontui elokuussa tuo reilun sadan edustajan joukko valmistelemaan ja tekemään kirkkoamme koskevia päätöksiä. Kokous sujui lopulta hyvin ja edustajat pysyivät terveinä. Tätä kirjoitettaessa odotellaan tietoa siitä, kuinka marraskuun kokous voidaan toteuttaa. On turvallista ajatella, että luojamme tietää senkin etukäteen.

Joulu on perinteisesti se aika vuodesta, jolloin perheet kokoontuvat yhteen, usein matkustellaan ja tavataan sukulaisia. Tällä hetkellä näyttää siltä, että tuossa suhteessa joulun aika tulee ole-

Teille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra!
Hän vakuuttaa tänäänkin:
"Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun.

Syntymäkirkko Betlehemissä paikassa, jonka alapuolella olevassa luolassa Jeesuksen uskotaan syntyneen.

maan tavallisesta poikkeava. Joulun vietto ja siihen valmistautuminen sosiaalisin etäisyyksin saattaa kuulostaa oudolta. Ministeri Tapani Tölli totesi vuonna 2008 blogikirjoituksessaan "Siitä on lähdettävä, että tähän on tultu." Se on hyvä ohje tässä pandemiatilanteessakin. Parasta on, että teemme jokainen osuutemme epidemian hidastamiseksi samalla kun odotamme rokotteiden käyttöönottoa. Siten suojaamme erityisesti vanhuksia ja riskiryhmiin kuu-

luvia, joille tämä tauti on kaikkein vaarallisin. Maailman parhaat tiedemiehet ja -naiset työskentelevät joka päivä viruspandemian voittamiseksi. Jos Luojamme sen sallii, niin tuo viheliäinen kirjainyhdistelmä SARS-CoV-2 saadaan lopultakin siirtää historian kirjoihin vuoden 2021 aikana.

Vaikka joulunviettomme voikin olla hieman tavallisesta poikkeavaa tänä vuonna, tärkeintä on joulun riemullinen sanoma, joka

pysyy samana: Teille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra! Hän vakuuttaa tänäänkin: "Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun."

Kuvatervehdyksenä liitän tähän mukaan muutamia kuvia Israelin matkalta kahden vuoden takaa. Siunatkoon Vapahtaja joulunviettosi, uuden vuoden ja koko elämäsi.

Seppo Parkkila

Puutarhahauta Jerusalemissa. Yksi ehdotetuista paikoista, johon Jeesus mahdollisesti haudattiin ristinkuolemansa jälkeen.

Jeesuksen lapsuuden kotikaupunki, Nasaret.

Kuva Jeesuksen "kotijärveltä" eli Genesaretinjärveltä. Järvi on kooltaan noin 23 km x 16 km ja se sijaitsee 213 metriä merenpinnan alapuolella.

Länsimuri, jota yleisesti kutsutaan Itkumuuriksi. Tämä on ainoa jäljelle jäänyt osa Jerusalemin temppelistä.

Adventtikalenteri

29.11.

Sytytä kynttilä ensimmäisenä adventtisunnuntaina ja katsele sen kaunista liekkiä virittyen joulun odotukseen.

30.11.

Anna aivoillesi töitä: täytä ristisanatehtävä tai askartele jotakin jouluista tai...

1.12.

Katsele joulukalenteriohjelmaa televisiosta tai netistä.

2.12.

Nauti illalla pimeästä ja rauhoitu kääriytymällä lämpimään vilttiin.

3.12.

Laita esille joulun valosarja tai kynttelikkö luomaan tunnelmaa.

4.12.

Leivo jouluinen makea herkku. Syö itse tai tarjoile muillekin.

5.12.

Herkisty muistelemaan poislähteneen kanssa vietettyjä joulunaikoja.

6.12.

Sytytä kaksi kynttilää ja juhli Suomen itsenäisyyttä kiitollisena siitä, miten hyvin asiat Suomessa ovat.

7.12.

Lue ja katsele joululehteä, joulukirjaa tai netin jouluaiheisia sivuja.

8.12.

Ilahduta läheistä ihmistä joulukortilla. Katsele vanhoja kortteja ja jouluisia valokuvia.

9.12.

Aseta näkyville jouluinen esine tai koriste. Muistele, koska ja mistä olet saanut sen.

10.12.

Kerro tuttavan tai sukulaisen kanssa mukavia joulumuistoja.

11.12.

Kuuntele joululauluja levytä, radiosta...

12.12.

Anna glögin tai muun kuuman juoman lämmitää ja rentouttaa nautinnollisesti.

13.12.

Laita liekki palamaan kolmeen kynttilään. Kuuntele Lucian päivän kunniaksi Santa Lucia -laulu.

14.12.

Ilahduta toista ihmistä soittamalla puhelimella joulutervehdys.

15.12.

Maistele joulun pieniä herkkuja: rusinoita, manteleita tai pähkinöitä.

16.12.

Laula lempijoululaulujasi yksin tai hyvässä seurassa.

17.12.

Tee itse joulurunno. Kirjoita runo muistiin tai lausu se ääneen.

18.12.

Nauti joulun tuoksuista. Mikä tuoksu luo sinulle joulutunnelman?

19.12.

Maistele silmät suljettuina ja nautiskellen suklaakonvehteja, marmeladeja...

20.12.

Sytytä neljä kynttilää, joulu on jo lähellä.

21.12.

Rentoudu ja katsele joulu- tai talviaiheista ohjelmaa tai elokuva.

22.12.

Venyttele vartaloasi ja "koristele joulukuusta". Kurottele useasti ylös, alas ja molemmille sivuille eri korkeuksille.

23.12.

Katsele ikkunastasi tai ihaile ulkoillessasi jouluvalaistuja koteja ja pihvoja.

24.12.

Lue jouluevankeliumi. Hyvää, tunnelmallista ja rauhallista joulua!

25.12.

Matkaa joulukirkkoon oikeasti tai radion tai television välityksellä.

KUVA: SAARA KOVERO

Joulujänis!

Tyrvään pitäjän Gallénin maalle tupansa tehnyt Johannes Muurari, sitä muurarien sukua, avaa tupansa oven.

Johanneksen aikainen aamu lähti johtui siitä, että joulupöytään täytyy hankkia jänispaisti. Nukkumaan jäivät puoliso ja jälkeläisten joukko.

Tuvan lämpö oli jo illasta laskenut, mutta vielä antoi itsemuurattu punatiilinen uuni lämpöä tuvan varhaiseen aamuun.

Oven sulkiessaan Johannes kuunteli pirtistä kuuluvaa yskimistä. Yhtä tyttäristä oli syksyllä käytetty piirilääkärillä, lääkäri epäili yskää ”rintataudiksi” siitä, kun tässäkin pitäjässä on niin runsaasti. Niin... tuskaa ja vaivaa han elomme kulku on! Näin saarnasi pitäjän kirkkoherra kaksitornisessa kirkossa Vammaskosken rannalla.

Täytyy tyytyä ja nöyryä jos Luojamme tahto tämä on! Johannes, verkkaisesti asteli hiljattain valmistuneen rautatien yli. Radan varteen oli muodostunut oma yhteisönsä, rakennuksia moneen tarkoitukseen.

Nuo virkailijatkin aika itsetuntoisia vormupuvuissaan ja lakeissaan, eivät olleet tallukkaissa.

Johanneksen tallukkaat sopivat hyvin tämän varhaisen aamun kulkuun. Johanneksen olkapäällä riippui jäniksen surmaksi tarkoitettu suusta ladattava luodikko. Ikää sillä jo oli, mutta kaunistas käsityötä ja hyvin käyvä. Kaukaisena tietona kulki, että luodikko olisi joskus ollut karhunkaata ja Martti Kitusen ase Virtainpitäjästä. Mene ja tiedä, mutta hyvin ase tehtävänsä teki.

Johanneksen matka jatkui ylöspäin nousevaa polkua. Polun varrella olevista pirteistä joistakin näkyi heikkoa kynttilän ja öljytuikun valoa. Nämä asukkaat sanovat tätä ympäristöään Nälkälänmäeksi. Taitavia, ahkeria ihmisiä olivat. Suutareita, räätäleitä, puuseppiä, varvareita, kirvesmiehiä ja maalareita. Laaja Tyrvään pitäjän asujamisto antoi heille työn ja käytiinpä työssä naapurikuntienkin puolella. Pirttien nurkilla oli yksilapaisia ulkorakennuksia. Joistakin kuului kutun mäkätystä ja lehtikerpujen rapinaa. Menneen kesän pajun, lepänlehdet olivat mitä maittavinta kutuille ja lampaille jo tähän talven aikaan.

Johanneksen matkan päämääränä oli Härmäntalon metsämöisio. Möisio oli runsas jäniksistään. Se tarjosi hyvän suojan ja monipuolisen ravinnon noille ”ristihuulille”. Johannes, muisteli jo

takin täydenkuun kirkasta yötä, kun oli tullut katsomaan näitten Metsän Jussien, lemmeleikkiä. Aikamoista töminää ja Käpälän heittoa se oli. Lajinsa jatkuvuuden tarve ja tarpeen kiehtovuus pistää jäniksenkin tanssimaan.

”Kuinkahan mones tämä joulujäniksen haku jo minullakin on?” Luvan Härmän isäntävältä oli saanut jo vaarivainaa, kun oli ollut muuraamassa Härmän pirtin uunia.

Johannes Muurari oli jo matkalla omalle pirtille, jänistä takakoivista kantaen. Siinä se oli joulujänis aaton pöytään. Unissa kypsennetty jänispaisti ja syksyiset Vaununperän metsän puolukat pakkasen puremista, loivat aaton juhla-aterian Johannes Muurarin perheelle.

Joulukuun päivä valkeni kii-reettömästi. Harmaat savujuovat nousivat pirttien korsteeneista. Ohi kulkiessaan, itseksensä Johannes tuumi: ”Tuokin on minun muuraama.”

Nyt se on taas Joulu!

*Lyhennelmä Juhani Reinikan
Joulujänis -jutusta*

(Kirjoituksen joululehteen antoi
Ritva Hinkkanen)

Välähdyksiä kirjaston vuodesta

Tammikuussa elimme normaalia arkea. Maailmalta tosin alkoi kuulua uutisia Kiinassa riehuvasta pandemiasta. Kaikki tuntui vielä silloin kaukaiselta, eikä mieleenkään juolahtanut ajatus, että pandemia voisi rantautua myös Suomeen. Kirjastossakin elettiin työn touhussa, asiakkaita palvellen ja tapahtumia järjestäen. Vierailipa itse hiihtäjälegendakin kirjastolla tammikuun loppupuolella.

Toisin kuitenkin kävi. Pandemia levisi myös Suomeen ja maaliskuun puolessa välissä Suomi hiljenni. Jopa kirjastot suljettiin taudin leviämisen ehkäisemiseksi. Kaikkien ohjeiden mukaan myös Vesilahden kirjasto sulki ovensa.

Tästä alkoi kirjastojen uusi arki. Sulkuajana kirjastot tuottivat runsaasti verkkoaineistoa asiakkaiden saataville. Vesilahden kirjastossakin olimme puhelimen ja sähköpostin äärellä neuvomassa asiakkaita verkkopalvelujen käytössä. Monelle asiakkaalle tuli tutuksi e-aineistot, kuten e-kirjat ja e-äänikirjat, e-elokuvat, e-lehdet sekä e-musiikki. Silloin, kun kirjastoon ei päässyt fyysisesti käymään, pääsi Piki-kirjastokortilla ja sen tunnusluvulla lainaamaan monipuolista e-aineistoa vaikkapa omalta kotisohvalta.

Suuren suosion e-palveluita sai Kirjastokino, joka tarjoaa asiakkaille niin koti- kuin ulko-

maisiakin elokuvia, lyhytelokuvia, harrastevideoita ja dokumentteja. Myös lapsille on omaa tarjontaa. Muutama asiakas innostui myös soittamisen ja laulamisen verkkokursseista Rockway-palvelussa. Kaikista e-aineistoista löytyy paljon tietoa ja opastusta Piki-verkkokirjastossa, josta monet ovat jo oppineet löytämään uusia muotoja, miten kirjastoa voi käyttää. Piki-verkkokirjasto löytyy verkko-osoitteesta www.piki.fi.

Kesäkuun alussa kirjastot avasivat ovensa siten, että asiakkaat saattoivat hakea varauksensa aineiston lainaan. Silloin sai kokea monta ilon hetkeä, kun

asiakkaat jo ovelta huudahtivat, että vihdoinkin pääsee kirjastoon. Tämän sulkuajan myötä tuli varmasti monelle tietoon, miten loistava palvelu kirjastolaitos on. Monet ihmiset kaipasivat nimenomaan kirjastoa tässä tilanteessa, kun pandemia jylläsi ympärillä ja normaali arki muuttui uudeksi normaaliksi.

Kesä meni odottavissa tunnelmissa. Aurinko, lämpö ja ihanat kesäpäivät saivat olon tuntumaan turvallisemmalta. Syksyn tullen epävarmuus hiipi jälleen mieliin ja monet kirjaston asiakkaatkin ovat olleet huolissaan tulevasta. Eihän kirjastoja suljeta uudelleen kuten keväällä. Toivomme, että voimme pitää kirjaston ovet avoinna asiakkaille jatkossakin, myös jouluna.

Lokakuun 19. pv saimme herätä uuteen aamuun ensilumen valaistessa pihapiiriä. Valkea lumi toi väistämättä mieleen joulun. Kirjastossa eletään lokakuussa jo joulun odotuksen aikaa. Joululaulunotteja lainataan koteihin ja harrastuspiireihin, jotta jouluna laulut ja soitot olisivat esiintymisvalmiina. Jouluaiheisia askartelukirjoja, samoin kuin jouluruokakirjojakin selaillaan ahkerasti. Mieluisimmat niistä lainataan kotiin jouluvalmisteluja silmällä pitäen. Viimeistään marraskuussa lasten jouluiset kuvakirjat ja dvd-elokuvat lähtevät perheiden mukaan lainaan. Ja mitä lähemmäksi joulua tulemme, sitä tyhjempi on jouluhylly lastenosastolla.

Joululaulun sanoin, "... joulusaapuu jokaiselle, lapselle ja aikuiselle...!"

Kirjaston henkilökunta toivottaa kaikille Rauhallista Joulua sekä Hyvää ja Turvallista Uutta Vuotta!

Kirjoitan pitkän elämäni ajalta, kun kohta ikäni lausutaan kolminumeroisella luvulla. Kerron tapauksen viime keväältä. Vaikka nyt ollaan ajassa ja syksyssä, muistan sen kuin eilisen päivän. Tämä päivä on ollut vielä hyvin kesäinen. Nyt alkaa olla luonnossa monta väriä; alkaa ruska-aika, jota olen ihailtu.

Olen tehnyt tähän pihaan aikoinaan vesialtaan, jossa on vettä noin puoli metriä. Minulla kun on nautinto istua lähellä allasta ja kuunnella veden tippumista altaaseen, kun pumpu nostaa sen ylös. Päätin mennä sisälle, kumarruin hiukan ja sammutin vesipumpun. Muistan kun jätin sauvani tuijapuuta vasten. Sitten sammui. Muistan kuin väläyksen, että olen kaatunutta.

Kun muisti palasi, olin kukkamaassa kyljelläni makuulla. Aloin hiljaa hivuttautua istuma-asentoon ja huutaa apua, että joku tulisi nostamaan. Nyt tuli mieleeni: minullahan on taskussa kello, jolla voi soittaa apua ja soitin heti. Sieltä vastattiin, mikä on hätänä. Pyysin soittamaan vaimolleni Kyllikille, ettei minulla mitään hätää ole, mutta jos hän soittaisi tästä läheltä jonkun ylösnostajan. Minä kun

kävelen vielä kepin kanssa, mutta jos kaadun, en pääse ylös.

Kerron nyt siitä paikasta, jossa sain sen kohtauksen. Siinä on laattakivillä päällystetty polku, joka menee altaan toiselle puolelle. Polulta altaaseen on viertävä maa, jossa minun on tarvinnut seisoa, kun sammutin sen pumpun. Kaikkien luonnonlakien mukaan minun olisi pitänyt kaatua altaaseen, nyt kun tämä tapahtuma alkaa minulle oikein valjeta.

Iän ja sairauksien seurauksena sain tämän kohtauksen, jossa hetkeksi tajunta palasi, kun tunsin että olen kaatunutta. Jos olisin kaatunut sinne altaaseen, olisin sen rajan toisella puolella, josta ei ole paluuta. Tätä nyt ajatuksissani kertaan – olisinko ollut valmis.

Aikoinaan kun äitini oli sen rajan tällä puolella, hän sanoi minulle rukouksen: lapsi ei joudu hukkaan. Vai olisiko, että hän sieltä rajan toiselta puolelta, jonne hän rukouksillaan pyysi pääsevänsä. Minun uskoni on, että hän on nyt siellä.

Lukijoille Rauhallista Joulua!

Pentti Räikkä

ME VOIMME MUUTTA MAAILMAA !

Kouluvuosi Sambiassa on päätty-
mässä. Korona on koetellut elä-
mää Sambiassakin, vaikka sen ai-
heuttamat vahingot ovat ainakin
toistaiseksi pienempiä kuin meil-
lä täällä länsimaissa. Oppilaat al-
koivat palailla takaisin koulu-
hin presidentillisellä ilmoituksel-
la syyskuun puolivälistä alkaen.

Iida Ollinpoika vihki koulun
virallisesti käyttöön 27.2.2012.
Sen jälkeen on tapahtunut pal-
jon. Koulun lähellä on avattu Pel-
lina Shopping Mall, jonka yhtey-
dessä on ompelimo ja parturi. Li-
säksi Vesilahden yläasteen oppi-
laat järjestivät alueel-
le sähköt. Kaivo saa-
tiin uusittua tänä syk-
synä ja kaivon yhtey-
teen rakennettiin suuri
vesisäiliö, minkä pitäisi
taata vesihuollon toimi-
vuus lähialueella. Kou-
lun viereen nousee par-
haillaan Selma and Tau-
no Fund House, johon
tulee Haparainen-kylä-
talon lisäksi myös Hed-
wig&Alfred König -kir-
jasto. Olemme aloitta-
neet kirjaston toimin-
nan jo nyt pienimuotoi-
sesti koulun yhteydes-
sä ja tiedämme, että sil-
le on suuri kysyntä.

Tämän jälkeen lähtee liikkeel-
le Narva House´n rakentaminen,
jolloin 12 lähialueen luonnon ar-
moilla elävää vanhusta saa ka-
ton päänsä päälle. Narva Housen
asukkaille ja koulun oppilaille ateriat
tullaan valmistamaan Väli-
mäki Catering´in keittiössä, jon-
ne tulee Narvan toriväen avus-

tuksella hankittu tehokas kaa-
suhella. Silloin loppuu koululou-
naan valmistaminen pihalla kou-
lun edustalla avotulella.

Kaikkein suurin haasteemme
on päästä eroon kädestä suuhun
-menetelmästä. Me emme tule
koskaan näkemään elinaikanam-
me Sambiassakaan hyvinvoin-
tiyhteiskuntaa. Siirtomaa-ajan
perinteen kasvattama korruptio
ei ole helposti voitettavissa, mut-
ta voimme aina koittaa innostaa
ihmisiä omatoimisesti tekemään
jotain sellaista, josta voisi saada
elantonsa.

Vesilahti Community Schoolin oppilaita poseeraamassa koulunsa edessä
syyskuussa 2020.

Työ kuitenkin palkitsee parhai-
ten tekijäänsä, kun vielä voi näh-
dä ja todeksi kokea sen aikaansaa-
maa tulosta.

Uusin asiamme kylällä on kum-
mioppilastoiminnan käynnis-
täminen. Tällä hetkellä lähes 40
koulun lapsella on kummi, joka
kuukausittain tukee koulun toi-
mintaa mahdollistaen pitkäksi

aikaa tulevaisuuteen koulun toi-
minnan. Iida Ollinpojan avaama
koulu on kylläkin virallisesti val-
tion koulu, mutta vielä kahdek-
saan vuoteen valtiolta ei ole löy-
tynyt ropoakaan toiminnan kus-
tantamiseen.

Tiedämme, että Afrikan asia on
meidän. Eurooppa ei kykene vas-
taanottamaan kymmeniä miljoo-
nia muuttajia Afrikasta. Afrikas-
sa on erinomaiset mahdollisuu-
det elää, mutta yhteiskunnan ke-
hittämisessä tarvitaan paljon oh-
jausta. Koulun lapset antavat us-
koa siihen, että maailma on muu-
tettavissa meille kai-
kille paremmaksi pai-
kaksi elää: 5-vuotiailla
esikoululaisilla on
selkeät suunnitelmat
omanelämänsä osalta.
Joshua Miti toivoo jo-
nain päivänsä olevan-
sa piispa. Hän ei ole
vielä tavannut Harri
Henttistä. Nelson
Mwape toivoo aikuise-
na voivansa työsken-
nellä opettajana. Toi-
vottavasti Nelsonil-
le ei ole kukaan kerto-
nut, että tällä hetkel-
lä opettajalle ei mak-
seta palkkaa. Tämän

päivän sambialainen kutsumus-
opettaja työskentelee ilman palk-
kaa. 7-vuotias Josephine Lualapa
toivoo voivansa työskennellä kir-
janpitäjänä. Heille olisi todella tar-
vetta!

Lapsissa on tulevaisuus,
Afrikassa ja täällä meillä!

Tapani Pietilä

Yhtenäiskoulun väki toivottaa Rauhallista ja Rentouttavaa Joulun aikaa!

Suomalaiset ystävämme, toivomme teille hyvää ja kaunista joulua!

KUVA: PERTTI TOIVONEN

Kiitos, että olette auttaneet meitä monien vuosien ajan.
Kiitos ystävydestänne!

Tällä hetkellä meidän oma maamme Valko-Venäjä/ Belarus on keskellä suurta kaaosta, jossa hallitsee julma diktatuuri.

Olemme menettäneet ihmisoikeutemme, joka hetki meitä hallitsee pelko siitä, kenet vangitaan ja pahoinpidellään huomenna. Mihin ihmiset katoavat...

Tilanne on ollut vaikea jo monia vuosia, mutta tulevaisuutta ei meillä ole näissä olosuhteissa.

Vallanpitäjät rankaisevat omia kansalaisiaan. Voimassa on edelleen kuolemantuomio.

Myös coronaa on täällä runsaasti, mutta sen olemassaolo kielletään. Ihmisiä menehtyy paljon – syy on yleensä ”keuhkokuume”...

Toivokaamme parempaa huomista meille kaikille!
Siunaa koko maailmaa...

Viestintuojana

Kajja-Liisa

ja Valko-Venäjän suomalaiset ystävät

Japanin lähettien joulukirje v. 2020

Koronavuoden kauko- ja lähitöitä

Korona muutti kuluneen vuoden itse kullakin toisenlaiseksi – niin myös meidän työkuviomme. Jouduimme peruuttamaan viime metreillä pitkään valmistellun kevään lähetysmatkamme Japaniin. Matka vaihtui etä- – tai pikemminkin – kaukotyöksi: Valmistimme pääsiäisaiheista musiikkia opetusmateriaalia niille seurakunnilla, joihin sovittu vierailumme peruuntui. Elokuussa taas hoitimme Tokion Suomi-kirkon lähettipariskunnan kesälomasijaisuutta valmistaen täältä käsin neljä videojumalanpalvelusta. Joulukuussa saamme vuorostamme viettää kolmen japanilaisen seurakunnan kanssa zoom-yhteyden kautta kansainvälistä joulujuhlaa, johon meiltä pyydetiin noin tunnin verran ohjelmaa.

Suomessa olemme korona-kurimuksenkin keskellä voineet koontua lähetyksen merkeissä. Esimerkiksi Vesilahdella saimme viettää kauniina elokuun iltana Lähetyslauluhetken Peurakodalla sekä toisen Lähetysshetken syyskuisena sunnuntaina Kotkanpesän ulkojumalanpalveluksen jälkeen.

Kotkanpesällä kerroimme, kuinka tänä vuonna tulee kuluneeksi 120 vuotta siitä, kun ensimmäiset suomalaiset lähetystyöntekijät aloittivat työnsä Japanissa. Siellä myös arvuutimme, millainen yhtymäkohta Vesilahdella on Suomesta käsin tehtyyn Japaniin. – Tiedätkö sinä sen? Vastaus löytyy Vesilahden hautausmaalta, jossa ensimmäinen Japaninlähetti on saanut viimeisen leposijansa. Eli...

... jouluna 120 vuotta sitten

Joulukuun 13. päivänä vuonna 1900 Länsi-Japanin Nagasakin satamaan saapui – kaksi ja puoli kuukautta kestäneen matkan jälkeen – laiva mukanaan kuusi suomalaista: viisihenkinen Wellroosin perhe sekä 17-vuotias Esteri Kurvinen. Nämä Japanin ensimmäiset suomalaiset lähetystyöntekijät asettuivat kaupunkiin ja aloittivat kielenopiskelun.

Wellroosin perheen joutui valitettavasti palaamaan jo seuraavana syksynä kotimaahan lapsen kuoleman ja pastori-isän terveyden alettua horjua. Jäätyään yksin Japaniin Esteri muutti hieman pohjoiseen Sagan kaupunkiin auttamaan amerikkalaista lähetys-

saarnaajaa. Hän toimi myös urkurina ja antoi raamattu- ja katekismus-opetusta Matsubaran kaupungin kirkolla. Kahden vuoden kuluttua Esteri sai avukseen Siiri Uusitalon.

Lähetystyön tekeminen vaikeutui Japanin ja Venäjän välille vuonna 1904 syttyneen sodan takia. Koska Suomi kuului tuolloin Venäjään, suomalaisia pidettiin viholliskansan jäsenenä. Jotta tilanne ei hankaloittaisi amerikkalaisten lähetystyötä, naiset lähtivät toukokuussa 1905 Tokioon ja alkoivat sieltä käsin etsiä uutta työpaikkaa.

Lähetysjärjestöltä luvan saatuaan lähetit siirtyivät ilmaston puolesta pohjoiseurooppalaisille sopivaksi suositeltuun Keski-Japanin Naganon lääniin. He valitsivat asemapaikakseen järvenrannalla sijainneen Suwan kaupungin, jossa ensimmäinen jumalanpalvelus pidettiin nuorten naisten toimesta jo heinäkuun 25. päivänä. Näin sai alkunsa suomalaisten itsenäinen lähetystyö Japanissa. Esteri Kurvinen palasi saman vuoden joulukuussa kotimaahan, jossa hän avioitui rovasti Frans Kärjen kanssa.

Maailman paras kutsu

Kun 2010-luvun alussa Tokion Suomi-kirkolla työskennellessämme aloimme julkaista opetuksia netissä, eniten lukijoita keräsi eräs kolmiosainen raamattuopetus-sarja. Sen pohjana oli Jeesuksen kutsu ja lupaus: *Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.* (Matt. 11:28) Tämä kertoo jotakin japanilaisista, mutta sama raamatunkohta on tärkeä varmas-ti myös monelle suomalaiselle.

Kyseinen Jeesuksen kutsu on yhä voimassa – olimme sitten uupuneita työstä, sairaudesta, huolesta, omaatuntoa painavasta synnistä, surusta, mielen masen-nuksesta, tulevaisuuden pelosta. Voimme luottaa täysi Jeesuksen lupaamaan lepoon, koska

...hän kantoi meidän kipumme, otti taakakseen meidän sairautemme. Omista teoistaan me uskoimme hänen kärsivän rangaistusta, luulimme Jumalan häntä niistä lyövän ja kurittavan, vaikka meidän rikkomuksemme olivat hänet lävistäneet ja meidän pahat tekomme hänet ruhjoneet. Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet. (Jes. 53: 4-5)

Vaikka fyysinen, henkinen ja synnin sairaus paranee lopullisesti vasta taivaassa, saamme kokea Jumalan parantavaa ja vapauttavaa voimaa jo maan päälläkin. Jeesuksen omina meidän ei tarvitse pelätä! Muistammehan jouluevankeliumista:

Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. (Luuk. 2:10-11)

Lähetystyön tehtävänä on levittää Jeesuksen kutsua ja lupaus- eteenpäin!

Japanista rohkaisua Suomeen

Tänä jouluna voimme rohkaista itseämme ja toisiamme japanilaisella virrellä *Levätä saat, uupunut sydämeni* (Yasukare, wa ga kokoro yo). Tätä virttä, joka pohjautuu saksalaisen Katherina von Schlegelin runoon 1700-luvulta, voimme laulaa tutulla Finlandia-sävelellä ja omalla kielellä, sillä Japanin lähetti Virpi Soveri on kääntänyt sen vuonna 2014 japanista suomeksi.

Siunausta jokaisen vesilahtelaisen joulun toivottaen

Päivi & Martti Poukka

1 *Levätä saat, uupunut sydämeni, on Herra Jeesus aina luonasi. Kun kärsimys ja kiusaukset vaivaa, käy eteenpäin on Jeesus kanssasi. Kun Herra Jeesus kulkee vierelläsi, hän antaa voiman kestää tuskankin.*

2 *Levätä saat, uupunut sydämeni, kun myrsky ympärillä raivoaa. Isämme taivaan sylissänsä kantaa ja antaa turvan kesken vaarojen. Hän kädellensä ohjaa kohden rantaa, ja saavun kohta toivon valkamaan.*

3 *Levätä saat, uupunut sydämeni, kun pimeys jo maahan laskeutuu. On matkan päässä taivaan valtakunta, ja tuskat, kärsimykset unhottuu. Saan nähdä kirkkaat kasvot Jeesukseni. On elämä ja autuus ikuinen.*

Kuvaterveisii Vesilahden seurakunnan tapahtumista

Japaninlähetyksen laulu- ja lähetyksiltä perinteiseen tapaan 6.8.2020 Peurakodalla. Mukana Valto Sorva, Martti ja Päivi Puokka, KirkkoHarri sekä mukava joukko reipasta luontoväkeä.

Tapani Pietilän ja Isenge-ystävien herkulliset leivonnaiset...näistä saatiin nauttia useasti. vatsa ja sielu kiittää!

KUVA: HELENA AUTTI

Tonttumetsä tapahtuma pappilan pihassa vuonna 2016.

Jouluamuna 25.12.2018.

Satu-kanttori soittaa 1.12.2019.

Saaran tanssiesitys 4.10.2020.

Markku Viitasaari 4.10.2020.

Arvaa keitä on näissä kuvissa!

Liikkuva seurakunta ja Harri Pirkkalassa.

Miltä kuulostaa perhejumalanpalvelus omalla kotisohvalla yövaatteissa? Ei tarvitse miettiä, tuleeko kaatuvien palikoiden ääniä tai hämmentäviä kysymyksiä, kun vain kotoväki kuulee tämän elämisen äänen. Testatusti ruudun ääressä taaperokin jaksoi seurata jumalanpalvelusta 15 minuuttia

 VESILAHDEN SEURAKUNTA
www.vesilahdenseurakunta.fi

Kotiterveiset Kaisalta, Mauno katselee jumista...

Lääninrovasti Jarva työntouhussa 14.11.2019.

Piispanmessu Vesilahden kirkossa 1.12.2019

Piispa ja keppihevonen 29.11.2019.

Lääninrovasti ja keppihevonen 29.11.2019.

Kuvassa piispa Matti Repo ja KirkkoHarri.

NARVAN JOULUTORI

Joulukuun toisena lauantaina on Narvan seurantalolla jouluisa. Sali on täynnä myyntipöytiä ja myyjiä, ravintolassa tuoksuu joulupuuro ja sekametelisoppa sekä kahvi ja nisu-ukot, pihallakin myydään kuumaa naposteltavaa ja joulutavaraa.

Aamuhämärissä saapuvat kyläläiset ja kauempaa matkanneet ostoksille ja toisiaan tapaamaan. Pihassa hiippailevat tontut (autoliikenteen ohjaajat) luovat ainakin lapsille salaperäistä jännitystä lupaillessaan, että joulupukki piipahtaa sisällä karkkisäkki kainalossaan. - Näin on ollut tapana vuosikymmenien ajan, jopa satojen/tuhansienkin vuosien ajan,

kun muistetaan Narvan Markkinoiden historiaa eli aikaa, kun jokaisena Antinpäivinä Narvan raitilla ja jokivarressa myytiin kaikenlaisia maaseudun tuotteita, kuten turkiksia ja kotieläimiä sekä rannikkokaupungeista tulleiden ammattikauppiaiden silkkejä ja myös harvinaista suolaa.

Narvan kesä- ja joulutoria on organisoanut Vesilahden kunta, apunaan "Tähti" Nuorisoseura, Narvan Soittokunta ja monet yhdistykset. Kunnan elinkeinotoimi on valmentanut ja ohjeistanut myyjiä onnistumaan kaupanteossaan ja erityisesti käsittelemään ja pakkaamaan elintarvikkeet hygieenisesti ja "houkuttelevasti".

Tänä vuonna joulutori järjestetään "Tähti" Nuorisoseura Ry:n ja Vesilahden museoyhdistys Ry:n yhteistyöllä Narvan Markkinakentällä 12.12.

Lähialueen ihmiset saavat suoramyyntiin käsitöitään, leivonnaisiaan, luonnon- ja maatalouden tuotteitaan ym. tuoreina ja ilman välikäsiä. Esimerkkinä olkoon Narvan Kyläkirkon ompeluseura, joka on ahkeroinut ja myynyt käsitöitään niin runsaasti, että kyläkirkkoon on voitu hankkia arvokkaat lasimaalaukset ikkunoihin.

"Tähti" Nuorisoseura ry

KUVAT: YRJÖ PUNKARI

Kuvia joulutorilta vuodelta 2000.

*Vesilahden seurakunnan
joululehteä 2020 tukeneet
toivottavat kaikille lukijoille
VALOISAA JOULUNAIKAA JA
HYVÄÄ UUTTA VUOTTA!*

*T:mi Lea
Paananen-Riikonen
Vesilahden TIP-TOP*

*T:mi Toni Riikonen
Monitoimipalvelu*

DORANOVA
25 VUOTTA

**LAUKON
KARTANO**

Metsä-Haliseva Oy

RÄMSÖÖ

Harry Rajala

TUULAN
Hius & Putiikki
Tuula Pyhältö
Vesilahti

KirkkoHarri

**SÄHKÖASENNUS
TAPIO NURMI
VESILAHTI**

KMarket
VESILAHTI

KMarket
NARVA

Riitta Vatanen

 RAUTANET

**NARVAN RAUTA JA
MAATALOUS OY**

VESILAHDEN SEURAKUNTA

- arjessa ja pyhässä -

